

«Con lãnh đạo làm lãnh đạo là hồng phúc cho dân tộc»

[Lãnh đạo - Chân dung \(3\)](#)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 1\)](#)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 2\)](#)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 3\)](#)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 4\)](#)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần cuối\)](#)

[Độc bát phở Hải Phòng của Bảo Sinh](#)

[Cấp trên nào điều sinh viên âm nhạc tiếp khách ở quán karaoke ôm?](#)

[Bát Phở Hải Phòng](#)

[“Bát phở Hải Phòng” lòi ra bọn bát nháo công an, lão nháo văn nghệ sĩ](#)

[Quan không sợ tù](#)

[Góc khuất kinh tởm của Dương Tự Trọng](#)

[Các quan mê phim Tàu, biến phim thành thật!](#)

[Sống không hèn](#)

[Nghĩa khí Dương Tự Trọng](#)

[Cận cảnh biệt thự, nhà ở Dương Tự Trọng, Dương Chí Dũng ngày Tết](#)

[Tron bộ 5 biệt thự, căn hộ cao cấp của nhà Dương Chí Dũng](#)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 1\)](#)

Nguyễn Thông

11-11-2021

Capture à partir de : baotienngdan

Cũng không hẳn là mù mắt, nhưng mù đầu mù óc, mù tư duy suy nghĩ thì quá rõ. Như các cụ xưa bảo, đường quang chẳng đi lại đẫm quàng bụi rậm. Quờ quạng cây gậy lý luận khoa trương dò đường, chỉ đâm vào ngõ cụt.

Ấy là tôi nói đến đám đang lãnh đạo xứ này, những kẻ mù nhận trọng trách dẫn đường.

Điều dễ nhận ra, với hệ thống báo chí truyền thông độc quyền, cứ vài ba bữa họ lại nức nở ca ngợi chủ nghĩa xã hội, đề cao con đường đi lên chủ nghĩa xã hội, nhất là gần đây tán dương bài viết của ông tổng

bí thư, xem nó như thứ ánh sáng chỉ lối soi đường, đuốc thời đại rọi tới tương lai.

Rồi ông nọ bà kia, từ ông trẻ Thường, tới những bác già giáo sư tiến sĩ lập thân nuôi xác bằng chủ nghĩa Mác-Lênin, cả đám nhãi ranh “Đổi diện” nữa, kéo nhau lên tivi, lên báo chí để lập ngôn, dạy dỗ, trấn an, đe nẹt, nhưng tất cả đều chỉ là thứ lý luận suông, giả dối, xiên xẹo, lập lờ, lảng tránh sự thật. Họ biết cả đấy, nhưng họ phải lờ đi bởi nếu nói đúng sự thật thì chả khác gì tự xé toạc mặt nạ, bóc trần bản chất tệ hại của mình.

Ảnh minh họa. Nguồn: Internet

Hôm qua, tôi coi đoạn phóng sự người Đức nhắc lại ngày 9.11.1989 đập bỏ bức tường ô nhục Berlin, vừa buồn vừa rùng mình, nhớ chuyện cũ.

Ngược dòng lịch sử, ngày 7.11.1917, dân Nga bị sự lôi kéo của mấy anh theo chủ thuyết Mác-Lênin làm cuộc cách mạng lật đổ đế chế Nga, xây dựng một xã hội mới mà họ gọi là chủ nghĩa xã hội, chủ nghĩa cộng sản, lấy đấu tranh giai cấp làm động lực. Trong hơn 70 năm Liên Xô tồn tại, thực chất nó như thế nào thì nhiều người đã biết. Một chế độ háo thắng, thích đánh nhau, tồn tại bằng vũ lực, bóc lột sức dân, vẽ ra những mục đích không tưởng, lôi kéo nhiều nước vào

cuộc đấu đá-chiến tranh “ai thắng ai” bằng miếng mồi tình quốc tế vô sản, bị cai trị bởi những kẻ độc tài xấu xa dưới vỏ đồng chí...

Không phải bàn luận tranh cãi nhiều, chỉ cần nhìn vào thực tế, nếu chế độ (xã hội chủ nghĩa) ấy, đường lối ấy tốt đẹp thì không lý gì sụp đổ cái àm, bị chôn vùi, vứt vào sọt rác. Cả phe xã hội chủ nghĩa vỡ tan như bọt nước trong cơn sôi sục của dân chúng vốn bị kìm nén suốt hơn nửa thế kỷ.

Tốt đẹp thì phải giữ, phải tồn tại, cứ gì lại tan, bị ném vào hố rác? Bản thân câu hỏi đã là câu trả lời, không cần giải thích. Bây giờ, ngay cả những nơi đã sinh ra ông tổ của chủ nghĩa xã hội-chủ nghĩa cộng sản, những nơi từng là lô cốt, thành trì của học thuyết này, người ta cũng không thềm nhắc tới, nếu có gọi lại cũng chỉ coi nó như thứ quá khứ đau buồn, cần quên đi vĩnh viễn.

Toàn thế giới hiện có 204 quốc gia (nước) lớn nhỏ. Thử đếm xem có bao nhiêu nước chọn con đường “tiến lên chủ nghĩa xã hội”. Xin thưa, chỉ vừa đủ số ngón tay của một bàn tay. Chả nhẽ 199 nước kia ngu đực dốt nát cả.

Những quốc gia giàu nhất trên thế giới, đất nước phát triển, cuộc sống sung túc, dân chúng đầy đủ hạnh phúc, không có nước nào theo chủ nghĩa xã hội. Đốt đuốc tìm không ra.

Những nước, những miền đã từng phát triển, từng có vị thế, thứ hạng trên thế giới, sau khi theo chủ nghĩa xã hội, hoặc bị cưỡng bách theo chủ nghĩa xã hội, ngã vào chủ nghĩa xã hội, ngay lập tức hoặc lún dần vào sự nghèo đói, kiệt quệ, dân rơi vào cảnh bần cùng, dân tộc không góc đầu lên nổi, rõ nhất là Cuba, Triều Tiên, miền Nam Việt Nam, Venezuela.

Phe xã hội chủ nghĩa từng có 13 nước, sau khi tan rã chỉ còn 4 nước “kiên định đói nghèo”, những nước kia sau khi tự cởi trói đã chấm dứt sự nghiệp giảm nghèo bền vững, mau chóng đem lại đời sống ấm no cho dân chúng.

(Còn tiếp)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 2\)](#)

Capture à partir de : baotienngdan

[Nguyễn Thông](#)

13-11-2021

Tiếp theo [Phần 1](#)

Trong phần 1, tôi có nhắc tới nước Đức và bức tường Berlin, nó sụp đổ ngày 9.11.1989 cách nay 32 năm. Nước Đức thống nhất đoàn tụ một cách vĩ đại xét dưới góc độ nhân văn chứ không phải góc nhìn chiến tranh. Đem xương máu dân tộc, nhân dân nung vào cuộc chiến tranh ý thức hệ tàn bạo, dưới danh nghĩa giải phóng, không có gì là vĩ đại cả, không có gì đáng ca ngợi cả (chuyện này sẽ nói sau trong một bài khác).

Lứa chúng tôi sinh ra giữa thập niên 50, khi miền Bắc chính thức xây dựng chủ nghĩa xã hội. Chủ nghĩa xã hội, về lý thuyết rất đẹp, đẹp tốt hơn bất kỳ thể chế nào. Và nó cũng đẹp trong văn nghệ, thơ ca. Nó đẹp từ mồm những người lãnh đạo, từ báo chí, đài phát thanh. Nó chỉ không đẹp, thậm chí chứa đầy xấu xa tệ hại, xấu hơn tệ hơn so với xã hội trước nó, là ở thực tế. Giữa lý luận và hiện thực là vực sâu thăm thẳm. Những người sống ở miền Bắc từ thập niên 50 tới 80 biết rõ điều này.

Phe xã hội chủ nghĩa/cộng sản khi tồn tại gồm 13 nước. Bất kỳ đứa học trò nào trải qua trường phổ thông ở miền Bắc đều nhớ nằm lòng những con số, chi tiết như vậy. 13 nước ấy gồm Liên Xô, Trung Quốc, Việt Nam, Triều Tiên, Mông Cổ, Cuba, Ba Lan, Tiệp Khắc, Hungary, Bulgaria, Romania, Albania, Đức. Nam Tư đã sớm rời bỏ, còn Lào mãi sau này mới bị xúi gia nhập, nên không tính.

Con số 13 cực xấu, bản thân nó đã chứa đầy nguy cơ tan vỡ, chiến tranh, nội chiến, đói nghèo, lạc hậu, lại cộng thêm bản chất chủ nghĩa xã hội với những độc tài, giả dối, phản dân chủ... nữa, nên nó tồn tại được trong gần nửa thế kỷ là đã quá nhiều. Nhẽ ra nó phải bị diệt vong sớm hơn. Trong giai đoạn cuối của nó, thêm mấy anh có tiềm năng thể mạnh nghèo đói nội chiến nhảy vào càng làm cho nó mau chóng lặn xuống huyết, những Angola, Congo, Afghanistan, Mozambique, Somalia, Yemen, Etiopia, Nicaragua. Điều đó càng chứng tỏ nghèo đói, chiến tranh và chủ nghĩa xã hội là một, dễ tìm tới nhau. Nếu chủ nghĩa xã hội tốt đẹp, sao không thấy trong đội ngũ nó những Thụy Điển, Đan Mạch, Singapore, Nhật Bản, Hàn Quốc, Brunei...

Khi chúng tôi, đám con em nông dân học lớp 10, thi tốt nghiệp phổ thông, ước mơ lớn nhất là được đi học nước ngoài. Dĩ nhiên trên báo đài cũng có những anh “điển hình” chỉ ao ước được ra trận, “đường ra trận mùa này đẹp lắm”. Tôi nói rằng “trên báo đài” bởi trong thực tế,

các bạn cùng khóa với tôi không có anh nào ước ra trận cả, ra đi là do bắt buộc thôi.

Chỗ của con nông dân là chiến trường, mặt trận, hầm hào, đánh nhau, chết chóc. Đặc quyền đi học nước ngoài dành cho con em cán bộ lãnh đạo. Sẽ có ai đó bảo nói thế không đúng, vẫn có những con em ông to bà lớn đi bộ đội, ra chiến trường, hy sinh đó sao. Đành là vậy, đâu có phủ nhận, nhưng chỉ là cực kỳ ít ỏi trong cái tỷ lệ phân chia quyền lợi.

Trong số 13 nước “thiên đường” kể trên, nếu được đi nước ngoài, người ta cũng chỉ mong được học ở Đông Đức, sau đó là Ba Lan, Tiệp Khắc, chứ không phải Liên Xô, lại càng không phải Triều Tiên, Mông Cổ, Cuba... Người Đức vốn sẵn sự thông minh, giỏi giang, lại thêm sát nách Tây Đức, nên đời sống khá nhất, sang đó thực hiện “cứu nước cứu nhà” dễ nhất. Đông Đức về mức sống đứng đầu phe chủ nghĩa xã hội, là niềm ao ước, là đỉnh của cả phe, tuy nhiên so với Tây Đức chưa là gì cả. Thực tế cho thấy dòng người chạy trốn, vượt tường, đào thoát, tìm miền đất mới chỉ có một chiều từ Đông Đức sang Tây Đức chứ không theo chiều ngược lại bao giờ. Và cũng chỉ có người từ các nước xã hội chủ nghĩa, phe thiên đường trốn sang các nước tư bản giãy chết, phe địa ngục, chứ không trốn ngược lại. Đó là sự thực, phải mở to mắt ra mà nhìn, bung não ra mà nghĩ, chứ không thể lý luận suông một cách lú lẫn được.

Sự chênh lệch giàu nghèo, tốt xấu, hay dở do thể chế không chỉ bộc lộ ở hai miền nước Đức, mà những nơi khác tương tự cũng vậy. Hãy ngẫm lại hai miền Nam – Bắc Việt Nam suốt thời gian hơn 20 năm (nên bỏ ngay thứ lý luận bảo rằng miền Nam ăn viện trợ của Mỹ, bơ thừa sữa cặn, phồn vinh giả tạo), rồi Hàn Quốc – Triều Tiên từ thập niên 50 tới tận bây giờ, rồi Cuba trước và sau thời điểm 1959 cách mạng vô sản, rồi những nước đã tháo phăng cái áo chủ nghĩa xã hội lạc hậu, chật chội, từ đói nghèo vươn lên hạnh phúc như Mông Cổ, Ba Lan, Czech, Hungary... để hiểu chủ nghĩa xã hội tốt hay xấu, đáng chọn, đáng theo, đáng kiên định hay không. Khi chiếc áo đã rách tả tơi thì phải chấp nhận thay, chứ không thể chấp vá níu giữ tạm bợ, đánh lừa dân và tự lừa mình bằng chiêu trò “đổi mới”.

Biết nó xa vời, ảo tưởng, khó khăn không tới được thì đừng có lú lẫn đâm đầu mãi vào như con đà điểu chúi đầu trong cát, rốt cục sẽ chẳng đi tới đâu ngoài mấy cái bánh vẽ cho dân.

(Còn tiếp)

Những kẻ mù dẫn đường (Phần 3)

Capture à partir de : baotienngdan

[Nguyễn Thông](#)

17-11-2021

Tiếp theo [Phần 1](#) và [Phần 2](#)

Suốt nhiều thập niên ở miền Bắc, cũng như ở miền Nam sau “giải phóng”, đám học sinh sinh viên “dưới mái trường xã hội chủ nghĩa” luôn được quán triệt rằng chỉ có chủ nghĩa xã hội mới đem lại hạnh phúc cho con người, chủ nghĩa cộng sản là mùa xuân của nhân loại.

Cùng với đó, tất nhiên ngược chiều, chủ nghĩa tư bản cực kỳ ghê tởm, đáng ghét, chỉ bóc lột, xấu xa, làm giàu trên xương máu, mồ hôi nước mắt, công sức của người lao động. Xã hội tư bản, dù có phát triển mấy đi chăng nữa cũng chỉ phồn vinh giả tạo, về cơ bản vẫn là xã hội bóc lột, cần phải bị tiêu diệt. Công nhân, người lao động trong xã hội đó không có quyền làm chủ tập thể, không khác gì cái máy. Vì thế phải tiến hành đấu tranh giai cấp trên phạm vi toàn thế giới, phải chôn vùi tư bản, để xây dựng thế giới đại đồng. “Bao giờ thế giới đại đồng/Chúng ta sẽ thoát khỏi vòng gian truân”. Thậm chí họ còn vẽ ra tương lai “làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu”, “Nước Nga có chuyện lạ đời/đem người nô lệ thành người tự do/sung sướng thay thợ thuyền Nga/những ngày nghỉ việc đều là ăn lương”, v.v..

Tất cả những điều tôi biên ra đây đều có trong lý luận về chủ nghĩa xã hội, không đứa sinh viên nào hồi thập niên 70 – 90 không biết, không thuộc. Ai không tin, cứ vào thư viện, tìm đọc cuốn “Dưới lá cờ vẻ vang của đảng, vì độc lập tự do, vì chủ nghĩa xã hội” của ông Lê Duẩn, in lần đầu năm 1976, sau đó tái bản mấy chục lần, hàng chục vạn cuốn, không khác gì Mao tuyền, trước tác của Mao bên Tàu. Sinh viên thời ấy, không thuộc cuốn này, cảm chắc rớt môn chính trị-kinh tế học. Tháng 10.1976, lúta chúng tôi trước khi tốt nghiệp phải thi môn bắt buộc ấy. Đề thi đương nhiên lấy từ nội dung “Dưới lá cờ vẻ vang...”.

Một người bạn tôi, anh Tâm, đem tờ báo có ảnh ông Lê Duẩn vào phòng thi. Nhưng lại quên đem theo phao “mao tuyền Việt”, thế mới gay. Loay hoay mãi không nhớ “Người” đã dạy dỗ chỉ đường lên chủ nghĩa xã hội thế nào, y bèn lấy tờ báo ra, khoanh một vòng vào mồm “Người”, lại còn đại dốt chua chú thích “tất cả chúng ông khổ cũng bởi cái mồm này”. Hớ hênh thế nào, giám thị của thầy Bùi Văn Chép bắt được, tang chứng vật chứng chống đối rành rành, Tâm ta dù học rất

giỏi vẫn bị đình chỉ thi, treo án một năm không cho bảo vệ luận văn tốt nghiệp (sau này ra trường về báo HNM). Gần như cả trường tổng hợp khóa 17 ai cũng biết chuyện cười ra nước mắt năm ấy.

Thôi thì cái thời tranh tối tranh sáng, đắm chìm trong vòng ngu muội nó thế đã đi một nhẽ. Không có bất kỳ kênh nào để mở mang đầu óc, để tự giải phóng nên đành tin báo Nhân Dân, tin đài tiếng nói Việt Nam, tin rằng chủ nghĩa xã hội đã trong tầm tay, chỉ còn quá độ chút xíu là tới, tin chủ nghĩa cộng sản đang vẫy gọi phía đằng xa.

Sau khi cuộc kháng chiến chống Pháp kết thúc, thầy bu tôi đã được tuyên truyền miền Bắc đang bước vào thời kỳ quá độ tiến lên chủ nghĩa xã hội. Góp hết cả đất đai, ruộng vườn, trâu bò vào hợp tác xã để... tiến lên. Tiến mãi, chủ nghĩa xã hội đâu chữa thấy, cũng chả biết khi nào mới hết quá độ, chỉ thấy phú quý giật lùi trong từng miếng cơm manh áo. Hơn hai chục năm sau, chúng tôi con của thầy bu lăn vào đời kiếm sống, lại được các ông bà cán bộ giác ngộ rằng đất nước ta đang thời kỳ quá độ tiến lên chủ nghĩa xã hội. Lại quá độ, lại tiếp tục tiến lên. Tận mắt chứng kiến đánh tư sản, bao cấp, ngăn sông cấm chợ, đổi tiền, ăn bo bo, vượt biên, không còn phú quý để mà giật lùi nữa. Có lúc nghĩ mình đã chạm đáy rồi, không còn vực nào sâu hơn.

Nghe cái câu “quá độ tiến lên” sao mà cay đắng. May là thông tin đã nhiều kênh hơn, sự bùng bít dần bị phá bỏ, chợt hiểu rằng tất cả chỉ là sự lừa dối có hệ thống, là nghệ thuật cho nhau ăn bánh vẽ. Giờ lại đến đời con tôi, tức là đời cháu của thầy bu, sau thêm nửa thế kỷ nữa, vừa rồi lại nghe ông trùm đảng công phu hệ thống lại lý luận và khẳng định đất nước ta vẫn trong thời kỳ quá độ tiến lên chủ nghĩa xã hội. Giờ ạ, quá độ gì mà dài thế, lòng thòng thế, hờ ông. Thầy bu tôi đã khuất núi sau chặng dài quá độ, chưa hề biết mùi chủ nghĩa xã hội nó như thế nào. Tôi đời thứ hai cũng chả hy vọng gì thấy đất nước thoát khỏi thời kỳ quá độ. Mà ngay thẳng con đời thứ ba, cũng đã sống nửa đời người, vẫn quá độ, không một chút ánh sáng nào cuối đường hầm để nó phấn khởi tin tưởng. Chính ông trùm đảng mấy năm trước còn nói thẳng (có lẽ tự thấy chả cần giấu diếm nữa) chưa chắc cuối thế kỷ này đã có được chủ nghĩa xã hội ở nước ta. Lý luận nhiều khi cũng khô hài phết.

Trong bài viết được công bố vào tháng 5.2021, ông tổng bí thư lại một lần nữa thừa nhận điều đó. Ông bảo “Cả lý luận và thực tiễn đều cho thấy xây dựng chủ nghĩa xã hội là kiến tạo một kiểu xã hội mới về

chất, hoàn toàn không hề đơn giản, dễ dàng. Đây là cả một sự nghiệp sáng tạo vĩ đại, đầy thử thách, khó khăn, một sự nghiệp tự giác, liên tục, hướng đích lâu dài, không thể nóng vội” (trích chính xác nguyên đoạn). Thừa ông, ông không nóng vội (bởi có thể các ông đã tới đích) chứ dân chúng sốt ruột lắm rồi ạ. Nhà tôi 3 đời quá độ tiến lên chủ nghĩa xã hội mà chưa ai biết biết hình dung, mặt mũi nó thế nào đây, ông ạ. Nhân sinh ba vạn sáu nghìn ngày, sống trăm tuổi là hết kiếp hết một đời, có ai sống được vài ba kiếp, tái sinh như phượng hoàng, mọc đầu như Phạm Nhan để chờ hưởng thụ chủ nghĩa xã hội của các ông đâu mà bảo không thể nóng vội. Đã biết nó khó khăn, sao không chọn con đường khác như người ta, mà lại cứ đâm đầu vào.

(Còn tiếp)

[Những kẻ mù dẫn đường \(Phần 4\)](#)

Capture à partir de : [baotienngdan](#)

[Nguyễn Thông](#)

22-11-2021

Tiếp theo [Phần 1](#) – [Phần 2](#) và [Phần 3](#)

Lại nói, trong bài viết “[Một số vấn đề lý luận và thực tiễn về chủ nghĩa xã hội và con đường đi lên chủ nghĩa xã hội ở Việt Nam](#)”

được công bố hồi tháng 5 năm nay, ông tổng bí thư khẳng định/cảnh báo/nhắc nhở rằng xây dựng chủ nghĩa xã hội là sự nghiệp vĩ đại, khó khăn, không thể nóng vội.

Sực nhớ ông anh họ tôi, một thầy giáo làng nhưng kiến thức thì không phải dạng vừa, hồi còn sống có lần bảo mấy ông cộng sản chỉ thích làm những thứ vĩ đại, làm đếch gì cũng gắn mác vĩ đại, đem bao nhiêu sức lực, của cải, thời gian ném vào đó, không cần biết nó sẽ đem lại gì cho dân chúng, đất nước. Ngẫm nhời của ông anh, thấy đúng thật. Thứ chủ nghĩa xã hội bánh vẽ vĩ đại mà các ông bà ấy theo đuổi tới nay đã hai phần ba thế kỷ rồi chỉ đem lại nghèo đói, lạc hậu, nội chiến, chiến tranh, xâu xé đất đai, tan rã rường mối xã hội, dân chúng bất hạnh, kìm hãm đất nước chậm tiến hàng chục năm, thậm chí cả trăm năm so với cả rất nhiều quốc gia khác... Nếu nó (chủ nghĩa xã hội) có đem lại chút gì “tích cực” thì chính ở chỗ đã tạo được cuộc sống đế vương cho tầng lớp lãnh đạo, mà trường hợp xoi thịt bò dát vàng là ví dụ rõ nhất.

Ăn bánh vẽ thì làm sao no mà bảo không thể nóng vội. Các ông bà “cửa son rượu thịt để ôi” thì mới đủng đỉnh, chứ dân chúng nóng vội

sốt ruột lắm rồi. Nếu ai cũng như các ông nhà cao cửa rộng, biệt thự xa hoa, xe công miễn phí cả tài xế lẫn xăng, mua bán thì những Tôn Đản Nhà Thờ, bệnh tật nằm phòng riêng thì những Việt Xô 108, chết chôn nghĩa địa riêng, con cái được tập âm cha truyền con nối để giữ “hồng phúc của dân tộc”... vậy sốt ruột làm gì cho nặng đầu khổ tâm. Ông giỏi lý luận, ông phải nói ra được cái điều liên quan tới vận mệnh của dân chúng cần lao, của cả dân tộc, của trăm triệu người, chứ không thể chỉ loanh quanh liên quan tới đám vua chúa quần thần. Đừng như kẻ làm vua xưa, khi được nghe tâu dân ngay cả cháo cũng không có mà ăn lại phán rằng sao họ không ăn thịt.

Tôi, kẻ viết những dòng này, đã đọc không sót một chữ trong bài lý luận đặc sệt của ông tổng bí thư. Ông khen chủ nghĩa xã hội và vạch ra những khiếm khuyết, tệ hại của chủ nghĩa tư bản, rồi chốt lại xú ta dứt khoát, kiên định tiến lên chủ nghĩa xã hội. Vậy tôi xin hỏi ông và các đồng chí của ông:

Trái đất này hiện hơn 200 quốc gia (nước), có bao nhiêu nước đang “tiến lên chủ nghĩa xã hội”? Tất cả những nước giàu có, phát triển vượt bậc, dân chúng ấm no hạnh phúc, có nước nào “tiến lên chủ nghĩa xã hội” không? Trung Quốc trong vài chục năm qua đã phát triển nhanh, mè trắng hay mè đen miễn là bắt được chuột, có phải nó vô chủ nghĩa xã hội mà ruột tư bản không? Mỗi khi cần thu hút đầu tư nước ngoài các ông thường mời gọi những nước tư bản hay chủ nghĩa xã hội? Các ông thích làm ăn với Mỹ, Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, Đức, Úc... hay với Triều Tiên, Cuba, Lào, Venezuela...?

Giá trị đồng tiền của những nước tư bản và xã hội chủ nghĩa, thứ nào hơn? Con cái các ông gửi đi học, đi rèn luyện để về làm quan nối gót các ông, có chọn Triều Tiên, Cuba làm lựa chọn hàng đầu không? Đi du lịch, ăn chơi, các ông và người nhà có tới Cuba, Triều Tiên, Lào, Venezuela không? Xe các ông đi, là xe Đức, Nhật, Mỹ hay xe chủ nghĩa xã hội? Đồ sinh hoạt các ông xài, thậm chí thực phẩm, nước uống hằng ngày, có do Cuba, Triều Tiên cung cấp hay từ nơi nào, nước nào? Tiền trong túi các ông, là đô la, mác, yen, hay tiền kip, won, peso?...

Cứ trả lời được những câu đơn giản ấy thôi là đã rõ, chưa cần phải hỏi: Trong các nước tư bản chủ nghĩa và xã hội chủ nghĩa, nơi đâu giàu có phát triển nhanh nhất bền vững nhất, nơi đâu người dân được

quyền dân chủ và được sống hạnh phúc nhất, nơi đâu cột điện tự nhỏ gốc về đâu nhất?

Đừng có lừa mị, cả vú lấp miệng em. Tôi thấy trên hệ thống báo chí truyền thông của các ông, trên mồm các giáo sư tiến sĩ lý luận Mác – Lê rất những lời xưng tụng bài viết của ông, nào là sáng suốt, đổi mới, đột phá. Thôi, giọng mấy ông giáo sĩ sống bằng lý luận như Hoàng Chí Bảo, Đức Dũng, Tạ Ngọc Tấn hoặc đám Đối diện không nói làm gì, họ không khen thì có mà đỏi rã họng. Còn những lời có cánh khác là của ai? Của ông tổng bí thư đảng cộng sản Thụy Sĩ, của ông trưởng ban tuyên giáo Cuba, ông tổng bí thư đảng lao động Mexico, ông trưởng ban tuyên huấn Lào, ông cựu đảng viên cộng sản Đức, ông công an Lào từng học ở Việt Nam, của tay giáo sư lý luận đảng cộng sản Trung Quốc, của tay cộng sản Nga chuyên nghiên cứu về chủ nghĩa xã hội...

Nói tóm lại, của đồng hội đồng thuyền, của đám anh em chung chiến hào tiêu diệt chủ nghĩa tư bản, diệt suốt bao năm nay không diệt được. Giờ ạ, nếu đám ấy thấy chủ nghĩa xã hội là tốt đẹp như ông nói, sao chúng không kêu gọi nhân dân nước chúng phát cờ tiêu diệt chủ nghĩa tư bản ngay trên nước chúng đi, xây dựng thiên đường ngay trong nhà mình đi, lại cứ đứng ngoài ăn bơ sữa xúi người khác nghèo bần vũng. Chúng có giỏi, cứ làm cách mạng xã hội chủ nghĩa ngay trên nước chúng, đâu có cái thói hồn trương ba da hàng thịt, thân xác hưởng thụ thành quả tư bản còn đầu óc hướng về chủ nghĩa xã hội. Đám giáo sư tư tưởng lý luận ở Đức, Nga kia, không mở to mắt nhìn ngay vào thực tế đất nước mình, lại cứ đi khen đều, xúi người khác đâm đầu vào ngõ cụt.

Tôi chỉ đề xuất, nếu các ông thích kiên định tiến lên chủ nghĩa xã hội, chả ai cấm. Các ông cứ chọn lấy vài tỉnh, thậm chí nửa nước, tụ họp hết những người cùng chí hướng vào đó, để cùng nhau xây dựng thiên đường của các ông. Lâu hay mau, khó hay dễ, nóng vội hay không nóng vội, tự các ông chịu. Làm tốt thì các ông hưởng, không ai giành phần, gây chiến, đòi giải phóng các ông làm gì. Phần còn lại, để người dân được lựa chọn đường đi cho mình. Chắc sự khắc xuất chẳng bao lâu rồi lại khắc nhập thôi, mà kết quả thế nào thì ngay bây giờ đã biết.

Thói đâu có thói cứ bắt mọi người phải lon ton đi theo mình trên con đường vô định.

Những kẻ mù dẫn đường (Phần cuối)

Capture à partir de : [baotienngdan](http://baotienngdan.com)

Nguyễn Thông

22-11-2021

Đừng có lừa mị, cả vú lấp miệng em. Tôi thấy trên hệ thống báo chí truyền thông của các ông bà cầm quyền, trên mồm các giáo sư tiến sĩ lý luận Mác – Lê rặt những lời xưng tụng bài viết của ông đứng đầu, nào là sáng suốt, đổi mới, đột phá, soi đường... Thôi, giọng mấy ông giáo sĩ sống bằng lý luận như Hoàng Chí Bảo, Đức Dũng, Tạ Ngọc Tấn hoặc đám Đổi diện nhỏ nhăng không nói làm gì, họ không khen thì chính họ có mà đỏi rã họng.

Còn những lời có cánh khác là của ai? Của ông tổng bí thư đảng cộng sản Thụy Sĩ, của ông trưởng ban tuyên giáo Cuba, ông tổng bí thư đảng lao động Mexico, ông trưởng ban tuyên huấn Lào, ông cựu đảng viên cộng sản Đức, ông công an Lào từng học ở Việt Nam, của tay giáo sư lý luận đảng cộng sản Trung Quốc, của tay cộng sản Nga chuyên nghiên cứu về chủ nghĩa xã hội...

Nói tóm lại, của đồng hội đồng thuyền, của đám anh em chung chiến hào tiêu diệt chủ nghĩa tư bản, diệt suốt bao năm nay mà không diệt được. Giời ạ, nếu đám ấy thấy chủ nghĩa xã hội là tốt đẹp như ông cả nói, sao chúng không kêu gọi nhân dân nước chúng phát cờ tiêu diệt chủ nghĩa tư bản ngay trên nước chúng đi, xây dựng thiên đường ngay trong nhà mình đi, lại cứ đứng ngoài ăn bơ sữa xúi người khác đỏi nghèo bền vững.

Chúng có giỏi, cứ làm cách mạng xã hội chủ nghĩa ngay trên nước chúng, đâu có cái thói “hồn trương ba da hàng thị”, thân xác hưởng thụ thành quả tư bản, còn đầu óc hướng về chủ nghĩa xã hội. Đám giáo sư tư tưởng lý luận ở Đức, Nga kia, không mở to mắt nhìn ngay vào thực tế đất nước mình, lại cứ đi khen đều, xúi người khác đâm đầu vào ngõ cụt.

Cũng xin ghé tai ông cả nói nhỏ điều này, lý luận của ông nếu là tuyệt vời về hướng đi cho nhân loại, sao không thấy bà Merkel, ông Lý Hiển Long, các thủ tướng Nhật, Úc, Canada, Thụy Điển, Na Uy, Đan Mạch, thậm chí cả Putin, lên tiếng ngợi khen, xin copy về áp dụng cho xứ sở họ, hở ông.

Mà rất buồn cười, sự đúng sai thế nào, người đời biết cả, nhưng các vị lại lợi dụng quyền lực, bạo lực, “súng để ra chính quyền”, tự cho mình

là luôn đúng, là chân lý, kim chỉ nam, rồi lên án người khác là “quan điểm sai trái”. Nếu không thích người ta thì cứ vu cứ kết là “phản động”, “thù địch”, chứ đâu có cái thói cứ ai khác mình là bảo người ta sai trái.

Mặt trời sáng lòa còn có vết đen nữa là. Các ông đã bằng mặt trời chưa mà nói người ta sai. Còn nếu có trái, chỉ trái với các ông, chứ với dân là thuận. Các cụ xưa dạy “trung ngôn nghịch nhĩ”, lời nói thẳng thường khó nghe, nhưng nghe, dám nghe thì mới biết tự sửa mình. Đắm chìm miên man trong những lời nịnh bợ, ve vuốt, khen đều, có khác chi tự cầm xẻng đào hố chôn mình. Tôi bảo thật.

Tôi chỉ đề xuất, nếu các ông thích kiên định tiến lên chủ nghĩa xã hội, “tiến lên ta quyết tiến lên”, chả ai cấm. Các ông cứ chọn lấy vài tỉnh, thậm chí nửa nước, tụ họp hết những người cùng chí hướng vào đó, để cùng nhau xây dựng thiên đường của các ông. Lâu hay mau, khó hay dễ, nóng vội hay không nóng vội, tự các ông chịu. Làm tốt thì các ông hưởng, không ai giành phần, gây chiến, đòi giải phóng các ông làm gì. Phần còn lại, để người dân được lựa chọn đường đi cho mình. Chắc sự “khắc xuất” chẳng bao lâu rồi lại “khắc nhập” thôi, mà kết quả thế nào thì ngay bây giờ đã biết.

Thói đâu có thói cứ bắt mọi người phải cúi đầu lon ton đi theo mình mù lòa trên con đường vô định.

[Độc bát phố Hải Phòng của Bảo Sinh](#)

Capture à partir de : [baotienngdan](#)

[Thái Hào](#)

18-8-2023

Có mấy câu hỏi muốn thử trả lời:

1. Bảo Sinh “bát phố Hải Phòng” mấy lần?

Xin đọc 2 câu sau đây. Mở đầu, tác giả BS viết: “Không biết duyên có gì tôi được mời nhiều lần xuống dự giao lưu văn nghệ giữa Hà Nội và Hải Phòng tại khách sạn Mác-Xim, phố Lý Tử Trọng do Dương Tự Trọng – phó giám đốc Sở Công an Hải Phòng tổ chức”. Cuối đoạn, sau khi gặp phải cô sinh viên trường nhạc “bướm làm tình, tay nhấn tin”, thất vọng, BS viết: “Tôi và Thiệp ra về thấy buồn hẳn chứ không [vui] như mọi lần”.

Mà cả ba lần bát phở Hải Phòng được BS kể thì không lần nào “vui” cả. Như vậy, đúng là BS và các văn nghệ sĩ Hà Nội đã “nhiều lần” đến nhập cuộc theo lời mời của Dương Tự Trọng, chứ không phải chỉ 3. Ba lần được ông kể chỉ là ba lần không vui, những lần vui không kể?

“Đi thực tế sáng tác” như một cách “ngụp lặn vào đời” để lấy chất liệu mà viết, có cần nhiều lần đến thế không khi mà chỉ đến 1 điểm và lặp lại chừng ấy thú ăn chơi?

2. Bảo sinh khen hay chê Dương Tự Trọng?

Nếu đọc lướt thì thấy ông khen, đọc kỹ hơn thì thấy như chê, nhưng đọc kỹ hơn nữa thì không thể kết luận vội vàng.

Những câu thế này thì nếu đọc kỹ sẽ không rõ là khen hay chê:

“Dương Tự Trọng học Bách Khoa, người vuông vức, đầy cơ bắp, dáng dấp của một võ tướng, trông phảng phất giống Lã Bố, những tay giang hồ đất Cảng trông thấy đều kính, yêu, nể, sợ”. Ngay cả việc so sánh Trọng với Quan Vân Trường cũng khó mà đoán được ý tác giả. Nhưng khi đã so Trọng với Jean Valjean và Từ Hải thì không thể nghĩ khác được nữa: BS thật lòng khen.

Như chúng ta biết, Jean Valjean là một nhân vật lãng mạn điển hình của văn hào Victor Hugo, người mang số phận bi thảm nhưng giàu tình yêu, nghĩa khí và lòng trắc ẩn sâu xa với con người. Jean Valjean đối lập với Javert – một tên mật thám vô nhân tính luôn săn đuổi những người khốn khổ. Từ Hải trong văn học và ký ức người Việt là một “đấng anh hùng” nghiêng trời lệch nước, khác cả với hình tượng Kim Trọng thư sinh, yếu đuối, mờ nhạt. So sánh Dương Tự Trọng với Jean Valjean và Từ Hải thì về mặt liên văn bản, khó mà cho rằng tác giả chê Dương Tự Trọng.

3. Bảo Sinh có bịa chuyện và đang giễu nhại không?

Rất có thể, vì “nhà văn nói láo, nhà báo nói phét”. Nhưng bịa gì thì bịa, ngay cả bịa đặt về chính mình để “tự treo mình lên” làm một kẻ “tử vì đạo” cũng không sao, thậm chí đáng nể, vì cốt nói cho được sự thật; nhưng bịa về cả những người đã vừa mời chết như Nguyễn Huy Thiệp, Phú Quang thì khó mà chấp nhận được. Người chết không thanh minh được nữa, nếu bịa mà làm hoen ố thanh danh của họ thì trái với đạo làm người, không khác gì “lừa thầy, phản bạn”.

Và nếu bịa thì những người như ông nhà thơ Hồng Thanh Quang, ông ca sĩ Quang Thọ và nhiều nhân vật còn sống khác chắc sẽ phải lên tiếng phản bác chứ khó mà im lặng nhận chịu một sự vu khống trắng trợn và ô uế đến thế.

Đây là chuyện người thật việc thật, vì nếu bịa thì quá trơ tráo, bởi những chuyện này đều gắn với những “địa chỉ thực”, lại còn là những người có nhiều ít tiếng tăm, thậm chí là người đã làm vinh dự cho văn học Việt Nam sau đổi mới như Nguyễn Huy Thiệp. Nếu nói rằng tác giả dùng thủ pháp hư cấu, giễu nhại để nhằm phơi bày thực trạng sa đọa của giới quan lại, thì chẳng hóa ra phát cở lại phạt luôn hoa thắm hay sao?

Có chút giễu nhại, nhưng chỉ hơi hướm và mờ nhạt. Muốn biết thế nào là giễu nhại thực thụ thì xin đọc Số đỏ của Vũ Trọng Phụng để xem ông “đánh” Tự lực Văn đoàn điêu luyện và “hiểm độc” như thế nào, nhưng Tự lực dù “cay” đến mấy cũng không làm gì được ông, bởi đó là các nhân vật hư cấu chứ không phải một phóng sự hay bản tin. (Về chuyện hay dở giữa Vũ Trọng Phụng và Tự lực Văn đoàn xin nói sau, khi có dịp).

Tóm lại, gán bút pháp giễu nhại cho Bảo Sinh trong đoạn văn này là khiên cưỡng. Cùng lắm chỉ có thể nói rằng ông bịa chuyện, nhưng như đã nói ở trên, bịa như thế thì thật bất hảo.

Tóm lại, về mặt bút pháp thì đây không thể gọi là giễu nhại/ trào phúng đúng nghĩa; mà bịa chuyện thì quá là tòi tệ. Vì bịa thì làm sao mà nói là “thư ký trung thành của thời đại”? Còn bảo rằng hư cấu mà lại vẫn để “tên và lý lịch nhân vật trong chứng minh nhân dân” thì không được, vì ít nhất là vi phạm pháp luật, và các nhân vật này có thể kiện nếu tác giả bịa đặt, bôi nhọ. Nó khác với trường hợp “Lỗ thủng lịch sử” của Nguyễn Hữu Hồng Minh, vì tên các nhân vật trong đó sẽ bị tác giả cải trắng mà không ai kiện được, vì những Huệ, những Vàng Anh thì đâu chả có!

Vậy, rốt cuộc phải coi là ông BS kể thật, như một thứ bản tin hay phóng sự vậy. Mà đã thật thì là thật tất, không thể chõ thật chõ giả được, vì sẽ không đảm bảo tính trung thực và sẽ làm hại người khác.

Đến đây, một khi đã xác định được “bút pháp” của tác giả là tả thực, kể thực chứ không phải hư cấu, thì mọi thứ khen chê cho đến những hành vi mất nét trong bài đều phải coi là thật lòng và xác thực.

Xin nói thêm, BS có công lớn trong việc phơi bày bộ mặt gớm ghiếc của một xã hội đáng ghê sợ, dù những chuyện ông kể ta có thể đã nghe đầy trên vỉa hè. Nhưng gán cho ông những sứ mệnh hay như một thứ thánh tử đạo thì cần thận trọng hơn. Vì cái này phải coi động cơ hoặc tâm thế của tác giả. Rất có thể BS chỉ là một người hồn nhiên như...cô tiên.

Cấp trên nào điều sinh viên âm nhạc tiếp khách ở quán karaoke ôm?

Capture à partir de :[baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Chu Mộng Long](#)

20-8-2023

Trong “[Bát Phở Hải Phòng \(lần 1\)](#)“, tại cảnh móc bướm (gọi là mẫu số), nhà thơ Bảo Sinh khoe:

“Tôi và Thiệp mỗi người được một phòng hát riêng, tiếp viên là sinh viên trường nhạc đẹp như cô tiên, nhưng mặt lạnh như kem. Tôi trông thấy cụt hứng ngay. Cô tiên ngồi cạnh tôi hoàn toàn vô cảm, làm gì mẫu số của cô thì làm, còn tử số thì cô say sưa bấm điện thoại, nhắn tin, nghe nhạc:

*“Bướm làm tình, tay nhắn tin
Đó là phong cách tuổi teen bây giờ”*

Tôi nhìn cô tiên vô duyên quá đành bảo cô thôi và xin mời cô về cho sớm chợ. Tuy có hơi tiếc vì cô trẻ đẹp quá. Cô tiên có lẽ cũng hơi ân hận. Cô bảo:

– Em và bạn do cấp trên điều đi chứ em không phải là tiếp viên nhà hàng”. (hết trích)

Một bạn hỏi: Cấp trên nào, Ban Giám hiệu trường nhạc hay chính Phó Giám đốc công an Hải Phòng Dương Tự Trọng điều sinh viên đi tiếp khách?

Tra cứu thành phố cảng Hải Phòng thì hình như chỉ thấy có Trường Trung cấp Văn hóa nghệ thuật và Du lịch Hải Phòng. Hiển nhiên, trường này có đào tạo sinh viên âm nhạc.

Tôi tin Dương Tự Trọng không ngu đứng ra điều động trực tiếp sinh viên mà phải thông qua Ban Giám hiệu nhà trường. Nếu thế thì có thể Ban Giám hiệu ở trong thế kẹt. Nếu không chịu điều sinh viên đi tiếp

nhà văn nhón thì xem chừng quân xã hội đen kéo đến nhà Hiệu trưởng đòi thiển... dái.

Hiệu trưởng muốn hay không muốn, tự thân nhà trường đã thành nhà chứa hoặc thành nơi môi giới mại dâm. Và biết đâu ở đó, có loại Mã Giám Sinh đi mua gái theo lệnh của Tú Bà?

Điều này cũng giống như báo từng đăng việc Hiệu trưởng ở Hà Tĩnh, Đăk Nông điều nữ giáo viên mầm non đi hầu rượu quan suốt đêm. Khi ấy chính nguyên Bộ trưởng Phùng Xuân Nhạ trả lời trước Quốc hội rằng “Vui vẻ tí thôi mà!” Chưa kể Bộ trưởng Phùng Xuân Nhạ còn ra công văn quy định sinh viên bán dâm không quá bốn lần để.... giữ “trình tiết”.

Bạn đọc hả hê về sự thật ở Hải Phòng được phơi bày trong Bát phở Hải Phòng như phim Bến Thượng Hải, chứ tôi thì thấy cay mắt khi sinh viên ở đâu cũng là học trò mà tôi là thầy giáo. Ô nhục thay cho giáo dục!

Giáo dục có dạy môn văn “tích hợp” toàn đạo đức mà học trò nữ phải đi làm gái bao cho nhà văn. Khốn nạn hơn Kiều trong Truyện Kiều! Những thằng khốn mang danh giáo sư, tiến sĩ đừng leo lên cái mòm tổ cáo chế độ phong kiến buôn thịt bán người và cất tiếng kêu thương cho thân phận nàng Kiều nữa nhé!

Bát Phở Hải Phòng

Capture à partir de :[baotienngdan](https://baotienngdan.com)

[Nguyễn Bảo Sinh](#)

17-8-2023

BÁT PHỞ HẢI PHÒNG (LẦN I)

Không biết duyên cớ gì tôi được mời nhiều lần xuống dự giao lưu văn nghệ giữa Hà Nội và Hải Phòng tại khách sạn Mác-Xim, phố Lý Tử Trọng do Dương Tự Trọng – phó giám đốc Sở Công an Hải Phòng tổ chức. Dương Tự Trọng học Bách Khoa, người vuông vức, đầy cơ bắp, dáng dấp của một võ tướng, trông phảng phất giống Lã Bố, những tay giang hồ đất Cảng trông thấy đều kính, yêu, nể, sợ. Nhưng không ai ngờ Trọng lại rất thích làm thơ, quý yêu anh em văn nghệ sĩ. Những buổi giao lưu, kể cả Hải Phòng quý Trọng nên đến rất đầy đủ. Có lần, Trọng tiếp anh em văn nghệ sĩ say sưa từ sáng tới tối. Nguyễn Huy Thiệp thấy mệt quá không chịu đựng được đã nói một câu thẳng thắn, chân thực, đáng yêu làm mọi người sốc:

– Anh Trọng ơi, tôi đi từ Hà Nội lại ngồi giao lưu suốt ngày, xin phép anh ra Đồ Sơn hát karaoke thư giãn, sáng mai mới đủ sức giao lưu tiếp.

Trọng bảo:

– Karaoke ở Hải Phòng là hàng chợ, hàng xịn phải ngay tại trung tâm thành phố.

Thế là Trọng chiều Thiệp và Bát Phở (tức Nguyễn Bảo Sinh – DL), điều ngay một chiếc xe ô tô và hai cảnh sát bảo vệ, tưng rinh đưa đi hát karaoke. Tôi hốt hoảng bảo:

– Anh Trọng cứ để tôi tự đi, miễn quân anh không bắt phạt hành chính là phúc mười đời rồi.

Trọng nghiêm mặt bảo:

– Bác không hiểu cái đình gì cả. Nếu bác tự đi hát karaoke bị bắt là một lẽ, nếu biết tôi sẽ cứu. Nhưng nay bác là khách của Dương Tự Trọng, đi hát karaoke bị bắt thì Trọng còn mặt mũi nào sống ở đất Cảng này nữa.

Tôi im bặt, mặt bẽn lẽn. Thế là lần đầu tiên trong đời và có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi đi hát karaoke trên xe cảnh sát, có công an mang súng ngồi bảo vệ. Ngồi trên xe, rất nhiều lần tôi muốn bắt chuyện với đồng chí cảnh sát bảo vệ mà không biết nói gì. Mọi lần đi hát karaoke với bạn bè thường kể chuyện tiếu lâm, mắt cười háp háy, lần này thì không khí lại trang nghiêm như đi dự phiên tòa.

Tôi và Thiệp mỗi người được một phòng hát riêng, tiếp viên là sinh viên trường nhạc đẹp như cô tiên, nhưng mặt lạnh như kem. Tôi trông thấy cụt hứng ngay. Cô tiên ngồi cạnh tôi hoàn toàn vô cảm, làm gì mẫu số của cô thì làm, còn tử số thì cô say sưa bấm điện thoại, nhắn tin, nghe nhạc:

“Bướm làm tình, tay nhắn tin

Đó là phong cách tuổi teen bây giờ”

Tôi nhìn cô tiên vô duyên quá đành bảo cô thôi và xin mời cô về cho sớm chợ. Tuy có hơi tiếc vì cô trẻ đẹp quá. Cô tiên có lẽ cũng hơi ân hận. Cô bảo:

– Em và bạn do cấp trên điều đi chứ em không phải là tiếp viên nhà hàng.

Cô tiên lại hỏi tôi:

– Bạn của bác có già như bác không?

Tôi bảo:

– Cũng vậy vậy...

Cô tiên thở dài nãu ruột, than:

– Khổ cho con Nhím bạn em quá!

Thế là cô tiên hồn nhiên, mở toang cửa, chạy tót sang phòng karaoke của Thiệp gõ cửa dồn dập như cảnh sát đến kiểm tra:

– Nhím ơi! Nhanh lên! Tao thoát rồi...

Tôi vội vàng mặc lại quần áo nghiêm chỉnh, hé cửa ra nhìn, thấy hành lang không một bóng người. Sau này tôi mới hiểu, quán được lệnh bảo đảm an toàn cho nhân vật quan trọng đã đóng cửa không tiếp ai, các nhân viên cũng không được bén mảng lên, hai đồng chí công an bảo vệ ngồi gác ở dưới phòng lễ tân. Tôi và Thiệp ra về thấy buồn hẳn chứ không như mọi lần. Mà cũng không hiểu buồn về gì? Tôi và Thiệp xuống quày lễ tân thanh toán tiền hát. Bà chủ giật phất mình và lắc đầu quày quậy:

– Bác Trọng đã nhờ là chúng em vinh dự lắm rồi.

Tôi và Thiệp cố nài nỉ để trả tiền. Bà chủ mặt tái xanh, sợ hãi:

– Nếu lấy tiền của bác thì chúng em chỉ còn có bán xôi mà đi. Hai bác thương em, để con em có bát cơm rau, bác cứ vui vẻ về nói với bác Trọng là em đội ơn bác nhiều.

BÁT PHỐ HẢI PHÒNG (LẦN II)

Lần này, Trọng giao cho Đinh Quân lấy ô tô đưa đón tôi. Tôi đi một mình, không cùng Thiệp. Đinh Quân là họa sĩ Hải Phòng lập nghiệp ở Hà Nội, lấy vợ là hoa hậu. Đinh Quân là một người mẫu mực. Cái sai sót lớn nhất của Đinh Quân là không có sai sót gì. Đinh Quân nhà cao, cửa rộng, vợ đẹp, con khôn, lại đẹp trai như tài tử: lái xe ô tô giỏi, tiếng Anh thành thục. Đúng là con người của thời đại. Thường những văn nghệ sĩ Hải Phòng đi lập nghiệp ở các nơi thành công hơn ở quê hương.

Xuống Hải Phòng, tôi và Đinh Quân lại đến khách sạn Mác-Xim. Giám đốc khách sạn Mác-Xim là Tuấn. Tuấn say đắm chơi kèn trumpet nên hỗn danh là Tuấn Trumpet. Khách sạn Mác-Xim là nơi đàn em Năm Can như Dung Hà cũng thường tụ tập ở đây.

Mở đầu cuộc giao lưu, Tuấn trình bày tiết mục kèn trumpet. Nghệ sĩ nhân dân Quang Thọ hát và bát Phố đọc thơ. Mọi lần giao lưu, Trọng chỉ uống rượu và ngồi nghe. Lần này, Dương Tự Trọng đứng lên tự

trình diễn bài thơ về Hoàng Sa và Trường Sa. Trọng trình bày một cách say đắm, các nét khắc khổ trên khuôn mặt Trọng tan biến hết. Mọi người thấy như có cơn mưa hoa phơi phơi bay.

Đọc xong thơ, Trọng chỉ đích danh tôi phát biểu cảm tưởng, tôi hơi bí vì sợ nói thật mất lòng, tôi rất quý cách chơi thơ của Trọng, còn giá trị thơ Trọng cũng giống như hàng vạn bài thơ khác. Nhưng theo phép lịch sự, tôi phải gượng gạo khen đứt lưỡi, chả vờ yêu cầu Trọng đọc lại. Tôi rút bút bi ra ghi ghi chép chép, vờ nhăn trán nhíu mày như bài thơ của Trọng, mở ra những chân trời mới, khiến lòng mình thấy dào dạt, mênh mông sóng xô thuyền ra khơi xa. Tôi đứng dậy, vỗ tay đồm độp, lẽ tẻ có một vài tiếng vỗ theo rời rạc. Trọng bảo sắp có đoàn nhà báo Công an Nhân dân do đại tá – nhà thơ Hồng Thanh Quang dẫn đầu. Hồng Thanh Quang mặt trông rất ái, là nhà thơ nổi tiếng về du dương và nhẽ nhại, rất được lòng các cô gái cứng tuổi, chán chồng, mắc bệnh mộng mơ. Chờ khá lâu, Hồng Thanh Quang cùng đoàn nhà báo mới tới. Mọi người ngồi yên vị, Dương Tự Trọng giới thiệu khách mới đến, trách khéo Hồng Thanh Quang đến muộn để Bát Phổ cứ nhắc mãi. Tôi giật mình đánh thót vì tôi với Hồng Thanh Quang không ân oán giang hồ, không nặng nợ cơm áo thì nhắc đến nhau làm gì. May ra chỉ loáng thoáng nhớ một lần đại hội báo Công An họp ở Cung Văn hoá Hữu nghị Việt Xô, Hồng Thanh Quang giới thiệu tôi với các đồng nghiệp:

– Đây là nhà thơ dân gian Bát Phổ, trước kia ta ghi vào sổ đen nhưng hình như có lẽ đã xoá rồi thì phải.

Được Hồng Thanh Quang cho trắng án nhưng vẫn lo vì Quang chỉ bảo là “hình như” thôi.

“Làm thơ mà không bị tù

Là nhờ kiếp trước đã tu nghìn đời”

Dương Tự Trọng bỗng đứng phất dậy, trông oai phong lừng lững, mặt nghiêm bảo Hồng Thanh Quang:

– Tôi vừa đọc bài thơ Trường Sa – Hoàng Sa, bác Bảo Sinh khen tuyệt mà sao gửi lên báo An Ninh Thế Giới không đăng, chỉ đăng thơ Hữu Ước.

Tôi nghĩ, Bảo Sinh khen thì có giá trị quái gì.

Hồng Thanh Quang rất khéo léo nói:

– Chắc chắn tuần này sẽ đăng trên báo An Ninh Thế Giới cuối tháng.

Dương Tự Trọng bảo:

– Thôi không cần, đã đăng ở báo Quân Đội Nhân Dân rồi.

Trọng bỗng nhìn thấy tôi đang ẩn sau lưng Quang Thọ bèn bảo:

– Tôi đã nghe bác Sinh đọc thơ nhiều lần, chưa lần nào tôi có ý kiến, lần này tôi khuyên bác nên bỏ làm thơ theo tôi, rồi có phúc ta cùng hưởng, có họa ta cùng chịu, những người có uy tín trong dân gian như Bát Phổ, Trọng rất cần.

Tôi nghĩ, không biết Trọng cần gì, chỉ có phúc thì Trọng hưởng, có họa thì Bát Phổ chịu thôi.

“Làm thơ phải biết tránh voi

Tránh voi chẳng xấu cái vòi của thơ”

Thấy tình hình có vẻ căng, Bát Phổ nhớn nhác muốn tháo chạy. Bằng con mắt nghiệp vụ, Trọng biết ngay. Trọng phân công một cô sinh viên trường múa xinh như mộng ngồi cạnh tôi, bảo phải giữ bằng được tôi ngủ lại Hải Phòng tối nay. Ngắm mỹ nhân tôi cũng máu, tối nay được ở lại tâm sự cùng nàng, nhưng nỗi sợ dây dưa đến chính trị mạnh hơn. Trọng lại đứng lên hướng về phía Hồng Thanh Quang nói:

– Hữu Ước vẽ tranh con cò bán đấu giá 3 tỷ. Trọng sẽ vẽ tranh trâu chọi Đồ Sơn giá 9 tỷ, có chữ ký của Bộ Chính trị. Quang có dám nhận lời thách đấu không?

Hồng Thanh Quang can khéo:

– Hữu Ước là sếp của mình, Trọng là bạn mình. Xưa nay Quang không hề can thiệp vào nội bộ của Trọng nên việc của báo An Ninh Thế Giới cứ để Quang lo.

Trọng lại nói tiếp:

– Các anh trên ấy áp chế chúng tôi quá lắm.

Hồng Thanh Quang:

– Các anh là quan đầu tỉnh, chúng tôi làm sao có thể áp chế nổi. Nếu như thảo dân Bát Phổ thân cô thể cô bị áp chế thì còn nghe được. Đến đây thì Bát Phổ vô sở cầu, cố tìm cách tẩu phi thượng sách, tránh cảnh trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết. Tôi ghé vào tai Đình Quân nói nhỏ:

– Mình giả vờ đi toa-lét, sau đó mười phút thì Quân xuống đưa mình về Hà Nội nhé.

“Rượu chè, cờ bạc, gái trai

Là thuốc trường thọ ông trời cho ta

Chính trị là thứ tránh xa

Bàn nhiều đoán thọ hoặc là đánh nhau”

Đúng mười phút sau, Đinh Quân xuống mở cửa xe ô tô, tôi chui tọt vào như Thoát Hoan chui vào ống đồng chạy về Tàu.

Xe Đinh Quân đỗ lại gần Nhà Hát Lớn để mua bánh mì tại cửa hàng ngon nhất Hải Phòng. Bát Phố bảo không cần vì muốn chuồn càng nhanh càng tốt. Đinh Quân vốn chu đáo, vẫn mua bánh mì cho anh em ăn, lại thêm cả một gói về gửi quà cho vợ. Ngồi trên xe, tôi luôn mồm giục Quân đi thật nhanh. Quân bảo đi nhanh nữa sẽ bị bắt tốc độ. Đi khoảng một lúc, tôi lại hỏi tới Hải Dương chưa? Quân đùa bảo chắc ở đây có bồ đợi phải không? Tôi im lặng. Khi đến Hải Dương, Quân mới hỏi sao bác quan tâm đến Hải Dương thế. Tôi bảo vì còn ở đất Hải Phòng sợ Dương Tự Trọng cho quân bắt kẻ trốn giao lưu về xử phạt.

“Lã Bất Vi buồn cả vua
Hồ Xuân Hương chửi cả chùa lẫn sư
Bọn họ gan lớn mật to
Còn ta gan bé nằm lo sập trời”

BÁT PHỐ HẢI PHÒNG (LẦN III)

Đây là lần cuối gặp Trọng trên danh nghĩa phó giám đốc Sở Công an Hải Phòng. Lần này, nhân vật chính là nhạc sĩ Phú Quang. Lúc này Dương Chí Dũng đã bỏ trốn, Phú Quang sáng tác bài ca “Tình mẹ” để tặng mẹ Dương Chí Dũng và Dương Tự Trọng. Xe ô tô không quá cảnh ở khách sạn Mác-Xim mà chở thẳng chúng tôi đến nhà riêng của Dương Tự Trọng.

Khu biệt thự của Dương Tự Trọng cách Cầu Rào khoảng 2 kilômét. Biệt thự này xây theo kiểu Pháp đẹp một cách hoành tráng, uy nghiêm và tế nhị theo kiểu Nhà Hát Lớn, hoa văn, đường nét cầu kì, kiêu sa, duyên dáng. Anh em văn nghệ sĩ Hà Nội vào thăm mẹ Dương Tự Trọng, lúc này Dương Chí Dũng đang bỏ trốn. Ca khúc “Tình mẹ” của Phú Quang thể hiện tình cảm sâu sắc của người mẹ dù con cái có như thế nào chẳng nữa.

“Con ta không phải của ta
Tai họa của nó mới là của ta
Cửa chìm của nổi trong nhà
Của ta rồi sẽ lại là của con”

Mẹ Dương Chí Dũng là một người phụ nữ Việt Nam tuyệt vời, khéo léo và sâu sắc hơn Dương Tự Trọng. Trọng và Dũng thành đạt trong

quan trường cũng nhờ phúc của mẹ. Cụ người vừa phải, dáng phúc hậu, ăn nói khéo léo, tế nhị, khiêm tốn. Mọi người khen căn biệt thự, cụ nói Xưa đây là mảnh ruộng trồng rau muống, cho không ai nhận. Em Trọng nó phải cải tạo mãi mới tạm tạm như ngày nay.

Cụ tiếp anh em văn nghệ Hà Nội rất sành điệu, rất nghệ thuật và khiêm tốn. Cụ kể khi Dương Chí Dũng bỏ trốn, cụ thấy chung quanh nhà công an đứng canh gác cẩn mật. Nhiều đêm tối, mưa rét căm căm, cụ ra mời từng đồng chí công an vào nhà mình uống nước. Cụ bảo các đồng chí cứ vào hẳn nhà canh gác, đừng e ngại gì cả.

Bài hát “Tình mẹ” của Phú Quang trình diễn rất cảm động, đúng với tâm tình người mẹ làm mọi người rưng rưng cảm động. Mẹ Dương Tự Trọng rơi nước mắt. Sau đó, cụ bổ bưởi, bóc cam, rót nước mời mọi người. Cụ mời khéo đến mức không ai có thể từ chối được. Sau tuần trà nước lễ nghi, chúng tôi lên dự tiệc chiêu đãi ở tầng hai.

Dương Tự Trọng mặt buồn, đứng trước phòng tiệc mời chào từng người, đến lượt Bát Phố, Trọng giới thiệu:

– Đây là nhà thơ khùng của Việt Nam.

Tôi hoang mang, không biết “khùng” là như thế nào, khen hay chê đây?

Sau bữa tiệc giao lưu, khoảng hai mươi người, Trọng phong bì cho mỗi người 3 triệu. Một đồng chí phó Tổng giám đốc công ty Khoáng sản tặng lại tôi cái phong bì vì tôi là người già nhất hội. Mọi lần, Trọng thường theo đoàn về khách sạn Mác-Xim giao lưu, lần này Trọng chỉ tiễn chúng tôi ra đến cổng rồi quay vào nhà ngay.

Mọi người về khách sạn Mác-Xim không có Trọng nên ngỡ ngác như rắn không đầu. Có người ghé vào tai tôi bảo:

– Đây là lần gặp và nhận phong bì cuối cùng của Dương Tự Trọng.

Cũng có người bảo nhỏ với anh em văn nghệ sĩ:

– Tất cả những người vào nhà Trọng đều được quay camera đủ cả bốn chiều.

Khi về đến Hà Nội, tôi mới được tin Dương Tự Trọng bị bắt vì tội bố trí cho Dương Chí Dũng bỏ trốn. Hôm sau, báo chí cũng đăng tin Dương Tự Trọng đã bị bắt, đồng thời cũng ghi chú thêm: Dương Tự Trọng là người rất yêu nghệ thuật, thích làm thơ và được anh em văn nghệ sĩ quý mến.

Hình tượng Dương Chí Dũng đứng trước vành móng ngựa hồn nhiên đọc thơ làm mọi người bất bình vì kẻ phạm tội đại hình không ăn năn, sám hối lại nhơn nhơn đọc thơ thì quả là không thể chấp nhận được. Tội ác của Dương Chí Dũng phải trả bằng tử hình thể hiện sự công minh của pháp luật, răn đe không cho cái xấu phát sinh. Đứng về mặt nhà thơ thì Bát Phổ thấy hình tượng này rất đẹp, như hình tượng Từ Hải chết đứng vì sai lầm của mình. Bát Phổ chỉ tiếc không biết Dũng đọc thơ của ai, nhà thơ nào điểm phúc được Dũng đọc thế?

“Làm thơ được tử tù khen
Sướng hơn Văn Miếu khắc tên mu rùa”

Còn Dương Tự Trọng – Phó giám đốc Sở Công an Hải Phòng – phạm đại tội để cho anh mình là Dương Chí Dũng bỏ trốn, chịu án hai mươi năm tù khổ sai như Jean Valjean cũng chứng tỏ sự minh triết của pháp luật ta, sự bao dung của chế độ với những người có công với cách mạng là cụ thân sinh Dương Tự Trọng – Giám đốc Sở Công an Hải Phòng.

Nghĩa khí giang hồ, dám làm dám chịu của Trọng cứu anh mình cũng là nghĩa khí của Quan Vân Trường tha cho Tào Tháo ở Hoa Dung tử lộ. Nghĩa khí ngang tàng là điều thiêng liêng nhất trong giới giang hồ. Những người có nghĩa khí và yêu nghệ thuật hiển thánh trong giới giang hồ, điển hình như Quan Vân Trường được lập đền thờ ở khắp nơi.

Sau khi bị kết án, Dương Tự Trọng bị giam tại Tam Đảo. Nghe nói anh em văn nghệ sĩ Hà Nội vào thăm nơi Trọng ở rất đầy đủ tiện nghi do Trọng tự bỏ tiền túi ra xây, mãn hạn tù sẽ bị sung công. Trọng vẫn râu hùm, hàm én, mày ngài như xưa.

TRÍCH “QUAN TUẦN PHỦ BÁT PHỔ”

[“Bát phổ Hải Phòng” lò ra bọn bát nháo công an, lão nháo văn nghệ sĩ](#)

Capture à partir de : [baotienngdan](https://baotienngdan.com)

Dương Tự Lập

8-9-2023

Nhiều năm trước, có thằng em Lê Chí Nguyên, nhà ở số 8 phố Bích Câu, Hà Nội, đưa cho tôi một mớ tập thơ “Huyền thi” mà tác giả của nó

tự in trên giấy rất rẻ tiền, trắng đen, đơn giản, nhỏ bằng nửa lòng bàn tay, bảo:

– Anh đọc đi, thơ của Nguyễn Bảo Sinh in quảng cáo từm lum từm la, tặng mọi người, có tặng em, em tặng lại anh. Nhà hấn ta ở dưới Trương Định, bọn em thường gọi Sinh “chó” vì cũng trong hội nuôi chó Tây, chó cảnh với nhau. Thơ Sinh không thành bài mà chỉ viết mấy câu cóc một, trần trụi đến mức trần truồng chứ không kiểu phân bắc, phân xanh, con khỉ đánh đu... mút c* cụ Hồ, như thơ ông Bút Tre.

Nó giải thích cho tôi, câu cú trong thơ của Sinh trắng phớ “những chữ sinh lý sinh tồn, chứ không chẳng đ*o đũa l*n nào xem”, rồi giở ra đọc luôn mấy câu tôi đang chờ hóng:

“Lời nịnh như gái sờ c*
Lời thật như cắt khối u trong người”
“Nếu không hiểu rõ con c*
Đọc vạn quyển sách còn ngu hơn bò”
“Tuổi già như lá mùa thu
Cái răng thì rụng cái c* thì mềm”
“C* nhọn đầu tù dài thon
Vừa chạm vào bướm đã nôn ra ngoài”
“Thanh Hóa có bán nem chua
Ăn vào ngứa cả rùa rùa ba ba”
“Ngày xưa kéo pháo băng đồi
Nay không kéo nổi qua đui chị em”
“Gia nhập W.T.O
Xuất tinh thì ít xuất thô thì nhiều”
“Vợ thì sướng cũng không rên
Ca ve không sướng cũng rên hừ hừ”
“Si đa phức kích xa gần
Về nhà hết mực vợ vằn nhão ra”
“Sờ rồi lòng những ngẩn ngơ
Lại mong sờ chỗ trẻ thơ ra đời”
“Làm tình cũng có vận tình
Vân tay in ở cửa mình đấm say”

Còn nhiều, nhiều lắm, chao ôi là nhiều.

Nghe nó nói là lạ, tôi nhớ mãi cái tên Nguyễn Bảo Sinh chó. Nó còn dài dòng nhắc lại chuyện cha Sinh “chó” này rất thân với ông nhà văn

Nguyễn Huy Thiệp mà ngày xưa bạn văn trẻ Ngô Tự Lập từng dắt Dương Tự Lập tới chơi nhà anh Thiệp, cùng vợ là chị Phan Trang, cũng dân nhà giáo như anh, nằm sâu trong khu Khương Hạ – Khương Đình, Quận Thanh Xuân.

Lúc ấy Nguyễn Huy Thiệp chưa nổi đình nổi đám lắm và sân nhà Thiệp chưa dựng bức tượng Phật bà Quan Âm như sau này. Chưa mở cả nhà hàng ăn mang tên Hoa Ban, dưới chân đê sông Hồng, gần cầu Chương Dương năm 1992. Về sau, không mấy thành công trong kinh doanh nên đành bỏ.

Tháng 8 năm 1997, một trang trong Tạp chí Kinh tế viễn Đông (Far Eastern Economic Review) có bài giới thiệu về Thiệp. Ở Đức tôi mua hai cuốn, một giữ lại, còn một gửi về cho anh. Người tôi gửi cảm về không phải típ người yêu văn chương, nên họ cũng chảnh mắng, cuốn Tạp chí không tới được tay anh. Chẳng là hồi đó Ngô Tự Lập nhận giải ba “Tác phẩm tuổi xanh” do báo Tiền Phong tổ chức. Giải nhất thuộc về phái nữ Dương Phương Vinh.

Vũ Mạnh Hùng thân tôi lắm mà bạn với Ngô Tự Lập nên hẳn hay nói về tôi và đưa Ngô Tự Lập tới nhà tôi chơi. Lập tự giới thiệu, từng học trường Hàng hải ở Baku, Cộng hòa Azerbaijan (Liên Xô cũ). Chỉ có khác nhau về họ và Tự Lập Ngô kém Tự Lập Dương đôi ba tuổi.

Như để tỏ ra mình cũng có bạn văn chương nên những lúc rảnh rang Lập Ngô rủ Lập Dương tới chơi anh chị nhà văn Nguyễn Quang Thân – Dạ Ngân trên tầng 2 khu tập thể Kim Giang, Thanh Xuân. Lúc thì đến nhà cô bạn gái Dương Phương Vinh ở phố Huế. Khi thì tạt vào tòa soạn báo Phụ nữ Thủ đô, 72 Quán Sứ, rủ Giáng Vân ra góc phố Quán Sứ – Thọ Nhuộm uống nước mía, trà đá...

Thật ra, trước đó Ngô Quốc Phương, con trai út bác nhà thơ Ngô Linh Ngọc, ở 58 Lý Thường Kiệt, có giới thiệu tôi làm quen Nguyễn Thị Giáng Vân, đồng tuế, đồng hương Nghệ An và còn nhiều cái đồng nữa với tôi. Cha Vân là chú nhà văn Quân đội Nguyễn Trọng Oánh. Thấy tôi đi với Ngô Tự Lập, Vân quay vào tòa báo cầm theo tập thơ “Năm tháng lãng quên” mới viết mấy chữ tặng Dương Tự Lập tôi ngay trên bàn nước vỉa hè vườn hoa Thọ Nhuộm, nhìn sang bức tường rêu phong kiên cố nhà tù Hỏa lò thời Pháp để lại. Quốc Phương từng là biên tập viên Ban Việt ngữ đài BBC London, Anh quốc, thường tổ chức các buổi tọa đàm “Bàn tròn thứ năm” trực tuyến. Hiện Quốc Phương đang là cộng tác viên đài RFA.

Nay không đọc thơ mà đọc văn “Bát phổ Hải Phòng” của Nguyễn Bảo Sinh. Thơ Sinh “chó” thì tôi không còn lời nào để bình mà văn Sinh “chó” tôi cũng chẳng có lẽ nào để luận. Vì bài viết của Sinh rất... xinh, chủ yếu ngợi ca, tạc nên bộ mặt thật ấn tượng Dương Tự Trọng, văn võ song toàn, một thằng Đảng viên bặm trợn, cựu Đại tá lưu manh, Phó giám đốc Công an Hải Phòng. Bởi mọi người đều biết tay Trọng này được thăng hàm Đại tá, cùng thằng cướp không của người máy chục tỷ, cựu Giám đốc Công an Đỗ Hữu Ca, lên hàm Thiếu tướng vì “chiến công” cho quân kéo đến trấn áp bắn phá gia đình nông dân chân chất tần tảo một nắng hai sương Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng, phía Nam Hải Phòng năm 2012, và chủ mưu dựng lên vụ án oan sai, tra tấn hành hạ man rợ tử tù Nguyễn Văn Chưởng từ 2007 tới nay đã gần 17 năm trời.

Người dân xã Bình Dân, huyện Kim Thành, Hải Dương còn kể rằng: Lúc đó, Trọng là Thượng tá, Phó thủ trưởng cơ quan Cảnh sát điều tra, cầm ve áo tuyên bố: “Tao, Thượng tá Dương Tự Trọng, thề sẽ làm cho thằng Chủ tịch xã Bình Dân mất chức”. Lý do là vì ông Chủ tịch xã đã xác nhận những người làm chứng cho Chưởng tối hôm xảy ra án mạng, nạn nhân là Thiếu tá Công an Nguyễn Văn Sinh, lúc 21h ngày 14-7-2007 tại Cảng Đình Vũ, Phường Đông Hải 2, Quận Hải An, Hải Phòng. Lúc xảy ra án mạng, Chưởng đang có mặt ở xã, họ là người thuộc địa phương ông quản lý.

Nói thêm chỗ này, tôi có người bạn thân tên Nguyễn Tất Toàn, trong quân ngũ thời đánh giặc Trung Quốc cướp nước năm 1979 trên biên giới mà bọn tôi thường gọi Toàn “toác”. Những lúc vui đùa anh em với nhau, Toàn bảo:

– Ở đời những kẻ sống lâu có già tuổi hơn mình mà sống đ*o ra gì thì mình coi khinh, chỉ nên gọi nó là thằng già chứ chẳng anh hay chú bác gì sất. Càng sống càng thấy Toàn có lý. Chấp nhận cái có lý của Toàn “toác”, tôi cũng xin mạn phép mọi người cho tôi dùng từ (thằng) như những thằng tôi đã réo tên ở trên đây, đừng chấp nê tôi làm gì. Chúng nó còn tệ hại, bỉ ổi hơn những thằng tệ hại. Chính vì thế nên đã bị người anh cả, cũng tên Trọng, cựu sinh viên “Trường Nguyễn Gia Thiều” lột quân hàm, tước quyền công dân, tống vào tù ngục.

Thằng Dương Tự Trọng còn có thằng anh ruột tên là Dương Chí Dũng, cựu Cục trưởng Cục Hàng hải Việt Nam, cựu Chủ tịch Hội đồng

Thành viên Tổng công ty Hàng hải Việt Nam (Vinalines), bị tuyên án tử hình về tội tham ô. Hắn đã nhờ lại giang hồ cứu anh nó chạy trốn, tất nhiên giang hồ từng chịu ơn Trọng nên phải hết mình ngay (“Mặt cưa, mướp đấng đôi bên một phường” – Kiều).

Dương Chí Dũng có bị tử hình hay chưa, cũng chẳng ai nhìn thấy. Số tiền anh nó hối lộ cho Thứ trưởng Bộ Công an Phạm Quý Ngọ, là người đã phải chết bất đắc kỳ tử và cựu Bộ trưởng Công an Trần Đại Quang khi chưa bị virus lạ quật chết, hàng triệu đô la như thế, có mà tử vào... mất. Không khéo Dũng đang ngồi uống rượu Whisky mang hình ông già Johnnie Walker chống gậy, rồi chém gió chém bão âm âm với cộng đồng người Việt bên Mỹ không chừng.

Cứ theo nhà thơ Sinh “chó” tả, thì dũng tướng võ biên, quái nhân Dương Tự Trọng vai u thịt bắp, trông phảng phất giống Lã Bố, trong “Tam quốc diễn nghĩa”, đến độ thảo khấu, trộm cướp, giang hồ đất Cảng đều phải kính, yêu, nể, phục. Ta hình dung ra ngay một thằng Công an, từng khét tiếng của bọn trộm cướp, giết người, rồi được bọn giết người, trộm cướp kính, yêu, nể, phục, thì thằng Công an đó nếu không phải ông cố nội, chắc cũng là cụ cố ngoại phường lục lâm, đâm thuê chém mướn, vô đạo, ngoài giá thú.

Trọng học hành tử tế, từ trường Bách khoa bách nghệ bước ra. Thơ văn tả thực có dư, từng đọc cho các bạn bè chiến hữu nghe bài thơ Trường Sa – Hoàng Sa tự mình sáng tác. Nếu theo nghiệp văn chương, không khéo xứng tầm Khuất Nguyên, Lý Bạch, Đỗ Phủ. Hội họa tả chân có thừa, từng thách đấu giá tranh “Chơi trâu Đồ Sơn” với thằng Trung tướng Công an “Büro” Hữu Ước có biệt phủ tà giáo, tâm linh tâm địa mấy ngàn mét vuông ở Sóc Sơn, Bắc thủ đô Hà Nội.

Nếu Trọng đi theo nghề hội họa, mềng nhất cũng tên tuổi ngửa ngang với các bậc anh tài ấn tượng Van Gogh hay lập thể Picasso, hoặc trừu tượng Kandinsky... Mà đi theo nghiệp buôn tròn l* n nái sẽ thành vua gái gọi lầu xanh. Chẳng thế mà muốn giữ khách ở lại chơi lâu, Trọng phân công một cô sinh viên trường múa xinh như mộng, ngồi cạnh Sinh, để giữ Sinh “chó” ngủ qua đêm trên đất Hải Phòng. Hiếu khách đến thế là cùng.

Chưa kể một lô một lốc cái đám nghệ sĩ văn thơ nhạc họa tên nổi tên chìm, quyền có, chức có, Phó, rồi Tổng biên tập các báo được kết bè với Trọng thì lấy làm tự hào, hồng phúc lắm. Vận hết nội công thâm hậu ra để “Dùng ngồi bút làm đòn xoay... che Trọng” (nhại thơ Sóng

Hồng) viết bài tụng ca tình cốt nhục, nghĩa mẫu tử của Trọng đối với mẹ, với anh ruột, còn hơn cả gương sáng “Nhị thập tứ hiếu” bên Trung Hoa cổ đại.

Ta thấy như thằng cựu Phó Tổng biên tập báo Thanh Niên Quốc Phong với bài viết: **Chợt nghĩ đến một phạm trù mỹ học ‘Cái cao thượng và cái thấp hèn’**, Phong hết lời khen Trọng, bị độc giả cộng đồng mạng chửi tổng sỉ vả vào mặt, nó vội gỡ bài xuống ngay, sau đấy giấu nhem. Hay xuống giọng nịnh bợ như thằng Hồng Thanh Quang, Phó Tổng biên tập báo Công an Nhân dân, hoặc có thơ tụng hê Trọng “Không sống hèn” của thằng nhà báo Nguyễn Việt Chiến”.

Chính mồm Sinh “chó” thở ra, rằng Thiệp và Sinh được Trọng gọi lính cho xe ô tô đến chở đi lầu xanh tươi mát, hát karaoke giữa trời thanh thiên Hải Phòng và có sự canh phòng cẩn mật. Lại còn có thêm hai cô sinh viên trường nhạc tươi trẻ, cực đẹp như tiên, tới làm tình đê mê thỏa hứng. Chơi xong xuống phòng lễ tân van nài trả tiền mà bà chủ mặt tái xanh, nài van lại không dám lấy. Các ông tới chơi đã là phúc lớn cho nhà hàng chúng em lắm rồi, chứ nhận tiền của các ông có mà chúng em bán xới. Cứ về nói với bác Trọng là em đội ơn bác ấy nhiều.

Kinh khủng khiếp, đến đoạn này mới thấy hết uy vũ, bản chất lưu manh, hoang thú, khốn kiếp của thằng Công an Dương Tự Trọng cỡ nào. Ta sẽ biết còn bao nhiêu nhà hàng karaoke trong thành phố Hải Phòng phải đội ơn trời biển của Trọng Đại tá.

Vẫn mồm Sinh “chó” kể: Khoảng hai chục kẻ đến dự tiệc giao lưu nhà Trọng mà Trọng còn làm quà mỗi người một phong bì ba triệu thì đến Mạnh Thường quân, Tể tướng nước Tề thời Chiến Quốc còn thua xa. Chưa kể khi Dương Tự Trọng bị tổng tù trại giam Tam Đảo, còn tự bỏ tiền túi xây nhà, sắm xanh đầy đủ mọi tiện nghi để đón tiếp khách tới thăm...

Đọc bài viết Sinh “chó” tự thú mà phát mưa bọt súc sinh. Hèn chi thằng to Tướng Công an ra nước ngoài thì hốc miếng thịt bò dạt vàng tiền tỉ. Từ thằng Tướng Công an, cựu Chủ tịch Hà thành Nguyễn Đức Chung, đến thằng Tướng Nguyễn Anh Tuấn, cựu Phó Giám đốc Công an thành phố Hà Nội trong vụ án “Chuyến bay giải cứu”, đều tham tàn độc ác giống nhau cả. Bọn Đại tá, Trung tá cãi lem lèm trước tòa như thằng Hoàng Văn Hưng “Chuyến bay giải cứu”, nguyên Trưởng phòng Điều tra Cục An ninh Điều tra Bộ Công an, thì có tới hàng thúng. Còn bọn Công an cấp úy nhãi ranh đi ăn trộm dê của dân, bắt cóc trẻ em

để tổng tiền, rồi chửi bới quậy phá, làm náo loạn sân bay quốc tế, thì lúc nhúc như gì.

Nay được tin Dương Tự Trọng muốn trở lại làm người thiện lương, dù mài đèn sách để đi theo Biển Thước, Hoa Đà, Tuệ Tĩnh, Hải Thượng Lãn Ông, theo gót chân ông Cứu Thế góc phố Hồ Hoàn Kiếm – Hà Nội năm xưa, thì cũng mừng. Chắc hẳn Trọng đã suy ngẫm kỹ “9 Lời thề của Hippocrates” trước khi chuẩn bị làm người tử tế. Hippocrates, danh y Hy Lạp, được coi là ông tổ của y học phương Tây. Giá trị đạo đức của ông trường tồn nhiều thế kỷ. Cái đạo đức cao cả gói gọn trong 9 lời thề ấy là đạo đức cứu người.

Vương tướng không còn đường để Trọng mơ, cuối đời rồi cũng chẳng còn lối tiến nào để Trọng mộng. Làm ông lang bốc thuốc cứu người âu cũng là việc thiện, nghĩa cử lắm ru. Việc đầu tiên lúc này hơn lúc nào hết là ông lang Trọng phải bốc ra khỏi nhà tù tử tù oan sai Nguyễn Văn Chưởng. Việc này duy nhất ông lang Trọng điểm trúng huyết mà thôi, không thể một ông lang bậm nào khác. Bởi khi cố tình bắt oan Nguyễn Văn Chưởng để thế thân đưa mô đó cho Trọng lên lon Đại tá, thì chỉ có Trọng tự biết.

Luật pháp còn có cơ chui lủi luồn lách chứ luật nhân quả thì xui xẻo đủ chuyện, thê thảm lắm, tang tóc lắm, không cỡ gì thoát nỗi đâu. Bõ bã xưng tao gọi mày cho dễ nói chuyện, tao kể cho Dương Tự Trọng nghe đây:

Năm nay, tròn 60 năm ngày Tổng thống Mỹ John F Kennedy chết. Nước Mỹ muốn công bố toàn bộ sự thật chưa được phơi bày cái chết mờ ám của ông ta nên cho đăng hàng trăm bài viết về Kennedy. Trong cuốn “Kennedy cuộc đời không trọn vẹn” tác giả Williams phê phán Tổng thống Kennedy phạm sai lầm ngoại giao nghiêm trọng khi bật đèn xanh cho cuộc đảo chính, lật đổ Tổng thống Ngô Đình Diệm Nam Việt. Trước cái chết thương tâm của hai anh em họ Ngô ngày 2 tháng 11 năm 1963, Kennedy chưa hết bàng hoàng, ân hận thì hai mươi ngày sau, ngày 22 tháng 11 cùng năm, Kennedy cũng bị một tay súng lạ hạ sát bằng phát đạn chính xác, xuyên gáy.

Ý trong bài, Williams có nói tới một thứ luật mà ta gọi là luật nhân quả, kỳ lạ lắm, luật đó không bao giờ có trong văn bản của bất cứ quốc gia nào nhưng nó lại được thực thi triệt để. Mạng người khiếp thật, đừng có giỡn. Đông – Tây kim cổ giống nhau cả. Dòng họ Kennedy danh giá cũng tiết nòi nổi dãi, thật đau đớn. Còn lão cố Tổng thống Dương Văn

Minh, Việt Nam Cộng hòa, kẻ vấy bàn tay bẩn thỉu vào cái chết của Ngô Tổng thống, cuối đời cũng thân tàn ma dại, chết bỏ xác xú lạ què người đầy thối.

Cha mẹ Trọng không may vô phước sinh ra hai thằng con quái tử rử tù. Trọng từng kể cho bà lão thuần nông, thần đồng thơ Trần Đăng Khoa câu chuyện mơ thấy cha mình đến gặp con trong tù rồi trừng trừng khóc chảy máu mắt, máu văng tóe cả vào mặt Trọng. Giật mình vã mồ hôi, choàng tỉnh dậy thì nghe hung tin cha Trọng đúng ngày đó 25 tháng 1 năm 2016 không nhắm nổi mắt, mang theo tai ách xuống tuyến đài. “Nợ tình chưa trả cho ai/ Khối tình mang xuống Tuyến đài chữa tan” (Kiều).

Cứ suy nghĩ kỹ đi, còn đời con cháu của Trọng nữa đấy. Chưa thoát oan nghiệt đâu? Dương Tự Lập tao và Dương Tự Trọng mày cũng chỉ người dựng nước lã không quen biết trong đời, không ân oán hận thù ngoài xã hội. Đọc bài viết của nhà thơ nhớ Nguyễn Bảo Sinh “chó”, bạn thân với mày, mà nợ khí xung thiên, cái bọn Công an nhà chúng mày cũng lắm chiêu trò quái thai dị dạng với nước với dân lã.

Nhưng xem sách cổ có câu: “*Lãng tử hồi đầu kim bất hoán*”, nghĩa là người lang bạt hư đốn mà biết quay đầu còn quý hơn vàng, không đổi. Vẫn còn kịp thời gian cho mày biết sám hối trước tử tù Nguyễn Văn Chưởng.

Một số hình ảnh của tác giả Dương Tự Lập gửi kèm theo bài viết:

Nguyễn Bảo Sinh

Huyền Thi

-ĐẠO PHỒN THỰC VIII-

*Khi mê tình chỉ là tình
Ngộ rồi mới biết trong tình có dâm
Khi mê dâm chỉ là dâm
Ngộ rồi mới biết trong dâm có tình*

Hà Nội - 2009

Nguyễn Bảo Sinh

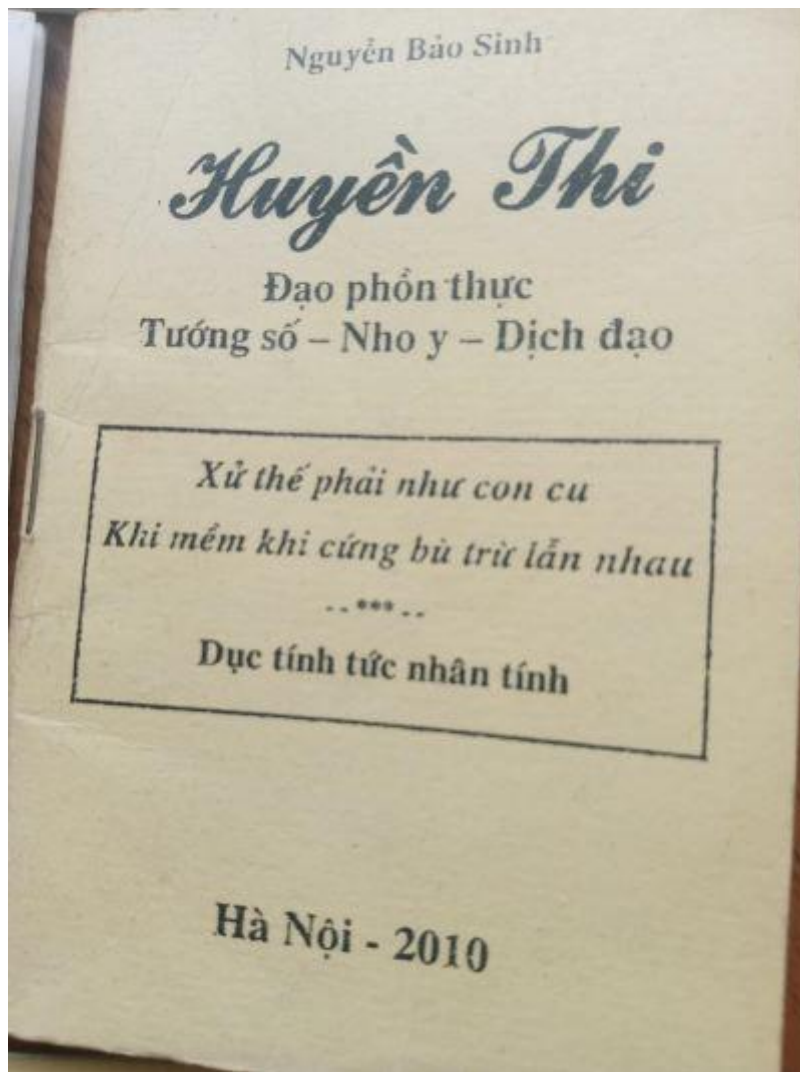
Huyền Thi

- Đạo Phồn Thực -

*Cái gì ở giữa hai chân?
Cái gì dưới rốn khoảng gần một gang?*

*Chân lý ở giữa hai chân
Tâm hồn dưới rốn khoảng gần một gang.*

Hà Nội -2008.

Ảnh 1-2-3-4: Thơ Nguyễn Bảo Sinh tự in phân phát cho mọi người.

Nhà văn Nguyễn Huy Thiệp trên trang Tạp chí Kinh tế viễn Đông tháng 8 năm 1997

Cựu Đại tá Dương Tự Trọng (trái) và Nhà báo Nguyễn Việt Chiến

Cựu Đại tá Nguyễn Như Phong và Dương Tự Trọng

Cựu Phó Tổng biên tập báo Thanh Niên Quốc Phong

Vợ chồng em Lê Chí Nguyễn, áo đen ngồi cuối bàn tặng tôi xấp thơ của Nguyễn Bảo Sinh “chó”

[Quan không sợ tù](#)

Capture à partir de :[baotiengdan](#)

[Chu Mộng Long](#)

20-8-2023

Trong Bát phổ Hải Phòng, phần cuối, Bảo Sinh viết:

“Sau khi bị kết án, Dương Tự Trọng bị giam tại Tam Đảo. Nghe nói anh em văn nghệ sĩ Hà Nội vào thăm nơi Trọng ở rất đầy đủ tiện nghi do Trọng tự bỏ tiền túi ra xây, miễn hạn tù sẽ bị sung công. Trọng vẫn râu hùm, hàm én, mày ngài như xưa”, (hết trích).

Đọc đến đoạn này, buộc tôi phải đối chiếu với hình ảnh các quan trước tòa để thấy, đa số các quan đều mang vẻ đẹp văn hóa thổ đù: “Đ*o sợ!” Không ngẫu nhiên mà trong vụ án Chuyển bay giải cứu, có thằng nói đi tù là “đi an dưỡng”, có thằng cao hứng làm thơ, có thằng lầy Kiều... Những thằng xin giảm án chẳng qua là sợ án tử hình, tức sợ chết. Còn nộp lại tiền sai phạm, tiền hối lộ thì thằng nào cũng nộp nhanh, nộp đủ. Nhanh vì nhà có sẵn tiền. Đủ là đủ cho cái án của sự vụ bị lộ, còn số tiền chưa bị lộ đang cất giữ ở nhà hay ở ngân hàng nước ngoài thì thừa, có lẽ nhiều không kể xiết.

Dương Tự Trọng không ở diện tham nhũng mà thừa tiền xây luôn nơi ở đầy đủ tiện nghi trong tù thì những đứa tham nhũng có thể xây biệt phủ hay lâu đài để làm vua trong đó. Có khi cả đàn văn nghệ sĩ tự nguyện kéo vào ở chung để được bưng bê và được ca hát, làm thơ ngợi ca những ông vua của mình.

Thảo nào khi Ủy ban tư pháp Quốc hội đề nghị nói nhiều thứ quyền cho phạm nhân thì Bộ trưởng Tô Lâm phải lo lắng “chế độ phạm nhân cao, nhiều người sẽ tìm cách để đi tù”.

Tôi hình dung, luật lâu nay siết chặt phạm nhân là cho thằng dân. Còn Quốc hội đòi nói luật đến mức làm Bộ trưởng Tô Lâm phải lo lắng là cho thằng quan.

Tôi tin chắc, không thằng dân nào muốn đi tù, trừ thằng Chí Phèo thời thực dân có lần nói với Bá Kiến: “Thưa ông, con xin được vào tù, vì ở tù sướng quá! Hay ông cho con giết ai đó để con được vào tù?” Sự thực là thằng Chí nó dọa cụ Bá chứ nhà tù thời đó làm gì mà sướng quá? Nếu sướng thì các chiến sĩ cộng sản đã không tìm cách vượt ngục và tiếp tục đấu tranh cách mạng! Thằng dân thời nay nghèo rách dít, khó có thể vào tù mà hưởng lạc vinh hoa và có người hầu hạ. Không chừng có thể chết bất đắc kì tử từ sợi dây thắt lưng hay bị đầu gấu cho ăn đòn mạt mình, chứ đừng nói “sướng quá!”

Chỉ có thể là thằng quan, chúng không muốn vào tù thì cũng có thể, chứ không phải sợ vào tù. Số tiền bị tòa kêu nộp phạt chẳng là gì nếu quan biết rõ chốn quan trường như canh bạc đỏ nhiều hơn đen, đồ ngàn cuộc thì đen chẳng qua chỉ bị một vụ. Rủi bị lộ rồi thì xây luôn lâu đài, biệt phủ trong tù mà hưởng lạc. Cho nên khi đi cúng chùa, đứa nào cũng Nam mô Tây phương Cực lạc... Cõi Tây phương ấy không ở thế giới tự do như bên Mỹ, bên Âu thì ở trong tù vậy!

Chúc các quan trong phiên tòa về vụ Việt Á sắp tới được cực lạc như ý. Nhà nước ta văn minh, không phải như thời phong kiến thực dân đi tù là đi đày. Các quan cứ theo gương Dương Tự Trọng mà làm. Ra tù, cởi chiếc áo đội bóng Juve ra khỏi thân thì là vẫn râu hùm, hàm én, mày ngài như xưa!

*Vào tù không mất tiền mua,
Chỉ mất tiền để làm vua trong tù.*

Góc khuất kinh tởm của Dương Tự Trọng

Bình luận của Trần Đại Phong

2023.08.19

Capture à partir de : [RFA](#)

Ông Dương Tự Trọng khi còn là Phó giám đốc Công an TP.Hải Phòng. Thanh Niên/Hoàng Trang

“Dương Tự Trọng học Bách Khoa, người vuông vức, đầy cơ bắp, dáng dấp của một võ tướng, trông phảng phất giống Lã Bố (...).

Nhưng không ai ngờ Trọng lại rất thích làm thơ, quý yêu anh em văn nghệ sĩ. Những buổi giao lưu, kể sĩ Hải Phòng quý Trọng nên đến rất đầy đủ. Có lần, Trọng tiếp anh em văn nghệ sĩ say sưa từ sáng tới tối. Nguyễn Huy Thiệp thấy mệt quá không chịu đựng được đã nói một câu thẳng thắn, chân thực, đáng yêu làm mọi người sốc:

- Anh Trọng ơi, tôi đi từ Hà Nội lại ngồi giao lưu suốt ngày, xin phép anh ra Đồ Sơn hát karaoke thư giãn, sáng mai mới đủ sức giao lưu tiếp.

Trọng bảo:

- Karaoke ở Hải Phòng là hàng chợ, hàng xịn phải ngay tại trung tâm thành phố.

Thế là Trọng chiêu Thiệp và Bát Phở (tức Nguyễn Bảo Sinh), điều ngay một chiếc xe ô tô và hai cảnh sát bảo vệ, tưng rinh đưa đi hát karaoke. Tôi hốt hoảng bảo:

- Anh Trọng cứ để tôi tự đi, miễn quân anh không bắt phạt hành chính là phúc mười đời rồi.

Trọng nghiêm mặt bảo:

- Bác không hiểu cái đình gì cả. Nếu bác tự đi hát karaoke bị bắt là một lẽ, nếu biết tôi sẽ cứu. Nhưng nay bác là khách của Dương Tự Trọng, đi hát karaoke bị bắt thì Trọng còn mặt mũi nào sống ở đất Cảng này nữa.

Tôi im bặt, mặt bẽn lẽn. Thế là lần đầu tiên trong đời và có lẽ cũng là lần cuối cùng tôi đi hát karaoke trên xe cảnh sát, có công an mang súng ngồi bảo vệ."

(trích Bát phở Hải Phòng, lần I của Nguyễn Bảo Sinh)

Nữ sinh viên trường nhạc được cấp trên điều đến để tiếp khách

Đọc đến đây chắc quý vị đã biết Dương Tự Trọng là ai. Chính là cựu đại tá, Phó giám đốc Công an Hải Phòng, cựu Phó cục trưởng Cảnh sát quản lý hành chính về trật tự xã hội (Bộ Công an), người đã dùng quyền lực của mình để tổ chức cho anh trai là Dương Chí Dũng, nguyên Chủ tịch Hội đồng quản trị Tổng công ty hàng hải Việt Nam (Vinalines) bỏ trốn ra nước ngoài.

Ông Dũng bị buộc tội tham nhũng và cố ý làm trái các quy định của Nhà nước gây thiệt hại hàng trăm tỷ đồng, vào thời điểm năm 2012.

Ông Trọng đã sử dụng ba sĩ quan, cán bộ công an dưới quyền mình cùng hai người khác để tổ chức cho Dương Chí Dũng bỏ trốn sang Campuchia, sau đó qua Singapore rồi sang Mỹ. Tuy nhiên, Dương Chí Dũng đã bị truy nã quốc tế nên không được nhập cảnh vào Mỹ, vì thế phải quay lại Campuchia. Sau khi lẩn trốn ở Campuchia bốn tháng, Dương Chí Dũng bị Công an Việt Nam phối hợp với phía Campuchia bắt giữ.

Năm 2014, Dương Chí Dũng bị tuyên tử hình và buộc bồi thường 110 tỷ đồng.

Tuy nhiên, tài sản bị kê biên để đảm bảo thi hành của Dương Chí Dũng chỉ có ½ giá trị căn nhà chung của vợ chồng ông + một căn chung cư cao cấp (trừ 1/8 giá trị là khoản đóng góp của người tình ông Dũng) + một căn chung cư khác.

Theo cơ quan Thi hành án, ngoài số tài sản này ra, Dương Chí Dũng không còn tài sản nào khác, do vậy được xác định về việc chưa có điều kiện thi hành án đối với khoản tiền còn lại là trên 88 tỷ đồng.

Dương Chí Dũng, nguyên Chủ tịch HĐQT Tổng công ty Hàng hải Việt Nam (Vinalines) tại toà án ở Hà Nội hôm 16/12/2013. AFP

Quay lại với Dương Tự Trọng, em trai ông Dũng.

Ông Trọng bị bắt cùng năm với ông Dũng về tội Lợi dụng chức vụ quyền hạn trong khi thi hành công vụ, lĩnh án 18 năm tù, sau đó được tòa phúc thẩm giảm án hai năm tù.

Thời điểm ông Nguyễn Bảo Sinh kể chuyện được Dương Tự Trọng cho công an đeo súng, lái xe cảnh sát hộ tống ông và nhà văn Nguyễn Huy Thiệp đi hát karaOK, ông Trọng đang là Phó Giám đốc Công an TP Hải Phòng và được kỳ vọng sẽ là Giám đốc Công an TP Hải Phòng.

Ông Sinh viết tiếp câu chuyện đi karaOK:

“Tôi và Thiệp mỗi người được một phòng hát riêng, tiếp viên là sinh viên trường nhạc đẹp như cô tiên, nhưng mặt lạnh như kem. Tôi trông thấy cụt hứng ngay. Cô tiên ngồi cạnh tôi hoàn toàn vô cảm, làm gì mẫu số của cô thì làm, còn tử số thì cô say sưa bấm điện thoại, nhắn tin, nghe nhạc:

*“Bướm làm tình, tay nhắn tin
Đó là phong cách tuổi teen bây giờ”*

Tôi nhìn cô tiên vô duyên quá đành bảo cô thôi và xin mời cô về cho sớm chợ. Tuy có hơi tiếc vì cô trẻ đẹp quá. Cô tiên có lẽ cũng hơi ân hận. Cô bảo:

- Em và bạn do cấp trên điều đi chứ em không phải là tiếp viên nhà hàng.

Cô tiên lại hỏi tôi:

- Bạn của bác có già như bác không?

Tôi bảo:

- Cũng vậy vậy...

Cô tiên thở dài nảo ruột, than:

- Khổ cho con Nhím bạn em quá!”

Oái, nữ sinh viên trường nhạc được “cấp trên” điều đi làm chỗ dựa tay, cái đệm thịt, gái bán dâm cho hai ông già nhà văn, nhà thơ già lụ khụ. Cấp trên là ai mà quyền lực như thế, đến nỗi cô gái lạnh lẽo và khổ sở đến nỗi “thở dài nảo ruột” và mặt thì “lạnh như kem”, còn tay say sưa bấm điện thoại nhắn tin, nhưng vẫn phải để mặc “mẫu số” (tức phần dưới) cho ông già vằn vò.

Cuộc ban phát cái... công cụ làm tình trơ khấc vô duyên, mang đến người đọc cảm tưởng cô để cho ông nhà thơ làm tình giống như cho chó ăn, nhưng hai cô vẫn phải rấm rấp tuân theo.

Cấp trên là ai thì đọc đến đây ai cũng hiểu là ai rồi.

Nhưng cũng phải nghi ngờ một chút: nhờ đâu hai cô gái chỉ xưng là sinh viên trường nhạc cho sang, chứ thực ra là gái bán dâm chuyên nghiệp?

Nghi ngờ này thiếu cơ sở, vì lẽ gái bán dâm thì sẽ chiều khách chứ không lạnh nhạt hờ hững thế kia, nhất là với các vị khách được đặc biệt bố trí tiếp đãi như ông Sinh kể tiếp dưới đây:

“Tôi vội vàng mặc lại quần áo nghiêm chỉnh, hé cửa ra nhìn, thấy hành lang không một bóng người. Sau này tôi mới hiểu, quán được lệnh bảo đảm an toàn cho nhân vật quan trọng đã đóng cửa không tiếp ai, các nhân viên cũng không được bén mảng lên, hai đồng chí công an bảo vệ ngồi gác ở dưới phòng lễ tân.

(...) Tôi và Thiệp xuống quầy lễ tân thanh toán tiền hát. Bà chủ giật phắt mình và lắc đầu quầy quậy:

- Bác Trọng đã nhờ là chúng em vinh dự lắm rồi.

Tôi và Thiệp cố nài nỉ để trả tiền. Bà chủ mặt tái xanh, sợ hãi:

- Nếu lấy tiền của bác thì chúng em chỉ còn có bán xôi mà đi. Hai bác thương em, để con em có bát cơm rau, bác cứ vui vẻ về nói với bác Trọng là em đội ơn bác nhiều”.

Ông Sinh kể trong một lần giao lưu khác với văn nghệ sĩ, ông Trọng “phân công một cô sinh viên trường múa xinh như mộng ngồi cạnh tôi, bảo phải giữ bằng được tôi ngủ lại Hải Phòng tối nay”.

Quả là oai như hùm, Dương Tự Trọng. Chơi như anh ai chơi cho lại!

Nhà thơ thối tha nịnh bợ

Ở Bát phố Hải Phòng (lần II), ông Sinh vẫn kể về một cuộc Dương Tự Trọng tiếp đãi các nhà thơ, nhà văn, ca sĩ, nhạc sĩ ở Hải Phòng. Nhưng nhân vật chính lần này, hiển hiện lên một cách rõ nét không phải là Dương Tự Trọng mà chính là ông-Nguyễn Bảo Sinh.

“Lần này, Trọng giao cho Đinh Quân lấy ô tô đưa đón tôi. Tôi đi một mình, không cùng Thiệp. Đinh Quân là họa sĩ Hải Phòng lập nghiệp ở Hà Nội.

Xuống Hải Phòng, tôi và Đinh Quân lại đến khách sạn Mác-Xim. Khách sạn Mác-Xim là nơi đàn em Năm Can như Dung Hà cũng thường tụ tập ở đây.

Mọi lần giao lưu, Trọng chỉ uống rượu và ngồi nghe. Lần này, Dương Tự Trọng đứng lên tự trình diễn bài thơ về Hoàng Sa và Trường Sa. Trọng trình bày một cách say đắm, các nét khắc khổ trên khuôn mặt Trọng tan biến hết. Mọi người thấy như có cơn mưa hoa phôi phới bay.

Đọc xong thơ, Trọng chỉ đích danh tôi phát biểu cảm tưởng, tôi hơi bí vì sợ nói thật mất lòng, tôi rất quý cách chơi thơ của Trọng, còn giá trị

thơ Trọng cũng giống như hàng vạn bài thơ khác. Nhưng theo phép lịch sự, tôi phải gượng gạo khen đứt lưỡi, chả vờ (giả vờ) yêu cầu Trọng đọc lại. Tôi rút bút bi ra ghi ghi chép chép, vờ nhăn trán nhíu mày như bài thơ của Trọng mở ra những chân trời mới, khiến lòng mình thấy dào dạt, mệnh mông sóng xô thuyền ra khơi xa. Tôi đứng dậy, vỗ tay đồm độp, lễ tẻ có một vài tiếng vỗ theo rì rạc”.

Ở Việt Nam, cái tên Nguyễn Bảo Sinh nhà thơ dân gian được nhiều người biết. Ông Sinh nổi tiếng về hai việc: thứ nhất là làm thơ lục bát, toàn triết lý đời thường nhưng không thoát tục mà bồ bã, thẳng tuột như cách cánh xích lô xe ôm vỗ vai nhau nói chuyện bên chén rượu gạo. Nét độc đáo và nhiều khi hài hước một cách tự thân đó khiến thơ ông Sinh trở thành một cái tên độc đáo.

Thứ hai, là làm khách sạn cho chó mèo. Thời điểm năm 2000, nhiều người còn khó khăn nên chuyện có người đi kinh doanh bằng cách làm khách sạn (có hạng sang) cho chó mèo, rồi an táng, làm bia mộ cho chó mèo là chuyện rất sốc.

Nhưng ông Sinh thành công vì bắt đúng nhu cầu của không ít người yêu thương, quyến luyến với chó mèo cưng của mình, xem nó như người thân, đồng thời có tiền để gửi nó vào khách sạn chăm sóc khi đi vắng.

Đến giờ thì ông Sinh đã tiến đến xây hẳn một cái chùa trên đất nhà ở Hà Nội để khép kín chuỗi dịch vụ dành cho chó mèo. Chùa có cái tên rất lạ là Tề Đồng Vật Ngã, nghĩa là người và vật bình đẳng như nhau.

Nguyễn Bảo Sinh sinh năm 1940, năm nay 83 tuổi. Ông Trọng bị bắt vào năm 2014, cách nay chín năm Tức ông Sinh gặp ông Trọng khi cũng đã ở vào tuổi trên dưới 70.

Ở tuổi ấy, mà lại là một người có dòng máu văn nghệ, làm thơ viết văn, mà ông Sinh cư xử hèn hạ, quy lụy, nịnh bợ và giả dối như chính ông đã kể ở trên: “ Gượng gạo khen đứt lưỡi, giả vờ yêu cầu Trọng đọc lại. Rút bút ra ghi ghi chép chép, vờ nhăn trán nhíu mày như bài thơ của Trọng mở ra những chân trời mới. Đứng dậy vỗ tay đồm độp”.

Ôi thôi, phẩm giá của một con người, ông Sinh tự giẫm lên và vùi vào bùn đen mất rồi.

Thế rồi còn tự tin vào sự hài hước của chính mình đến nỗi kể lại những hành xử ấy của mình với giọng châm biếm Dương Tự Trọng

mà không thấy nhục nhã xấu hổ! Trong mối quan hệ này, ông Sinh chỉ là một kẻ ăn theo, nói leo, ăn xong rồi liếm mép thật nhanh.

Biệt thự xây theo kiểu Pháp, đẹp hành tráng, uy nghiêm, tế nhị

“Khu biệt thự của Dương Tự Trọng cách Cầu Rào khoảng 2 kilômét. Biệt thự này xây theo kiểu Pháp đẹp một cách hoành tráng, uy nghiêm và tế nhị theo kiểu Nhà Hát Lớn, hoa văn, đường nét cầu kì, kiêu sa, duyên dáng.

Sau bữa tiệc giao lưu, khoảng hai mươi người, Trọng phong bì cho mỗi người ba triệu.

(...) Khi về đến Hà Nội, tôi mới được tin Dương Tự Trọng bị bắt vì tội bố trí cho Dương Chí Dũng bỏ trốn. Hôm sau, báo chí cũng đăng tin Dương Tự Trọng đã bị bắt.

(...) Sau khi bị kết án, Dương Tự Trọng bị giam tại Tam Đảo. Nghe nói anh em văn nghệ sĩ Hà Nội vào thăm nơi Trọng ở rất đầy đủ tiện nghi do Trọng tự bỏ tiền túi ra xây, mãn hạn tù sẽ bị sung công. Trọng vẫn râu hùm, hàm én, mày ngài như xưa.” (trích Bát phở Hải Phòng III-Nguyễn Bảo Sinh)

Trước tòa, ông Dương Tự Trọng từng khai trong những ngày ông Dương Chí Dũng lần trốn, ông Trọng đã hai lần chuyển tiền tổng cộng 34.000 USD cho ông Dũng chi tiêu.

Ông Trọng kinh doanh buôn bán gì mà giàu thế, xài tiền dễ thế, oai oách đến nỗi xây được cả biệt thự rất đầy đủ tiện nghi ở trong tù?

Xin thưa, câu hỏi này lại tiếp tục thuộc loại ai cũng biết, vì Phó giám đốc Công an Hải Phòng là một chức vụ không hề tầm thường. Hải Phòng, đất cảng, mảnh đất của kinh doanh, giao thương hàng hải, với những triệu phú đô la xây các tòa lâu đài to lớn ngھều ngھện nổi tiếng khắp nước.

Tiền của ông Trọng từ đâu ư? Như có vị quan chức đã nói rồi, tiền ở trong dân chứ đâu, tiền trong dân còn nhiều lắm!

Ông Bảo Sinh quả là cây bút có tài. Chỉ với một vài bài viết, ông lột luôn được mặt thật của vị thủ lĩnh cơ quan điều tra công an Hải Phòng, mà dư luận và cả báo chí Việt Nam một thời từng ca ngợi như một người em chí tình chí nghĩa, một bậc quân tử lắm liệt phảng phất phong thái giang hồ nghĩa hiệp.

Cũng liệt luôn được bộ mặt hèn mọn, bợ đỡ, trục lợi của một số tài danh trong làng văn, làng nghệ Việt Nam.

Tham khảo:

[https://www.facebook.com/search/posts/?q=B%C3%81T%20PH%E1%BB%90%20H%E1%BA%A2I%20PH%C3%92NG%20\(L%E1%BA%A6N%20III\)%20%C4%90%C3%A2y%20I%C3%A0%20I%E1%BA%A7n%20cu%E1%BB%91i%20g%E1%BA%B7p%20Tr%E1%BB%8Dng%20tr%C3%AAn%20danh%20ngh%C4%A9a%20ph%C3%B3%20gi%C3%A1m%20%C4%91%E1%BB%91c%20S%E1%BB%9F%20C%C3%B4ng%20an%20H%E1%BA%A3i%20Ph%C3%B2ng](https://www.facebook.com/search/posts/?q=B%C3%81T%20PH%E1%BB%90%20H%E1%BA%A2I%20PH%C3%92NG%20(L%E1%BA%A6N%20III)%20%C4%90%C3%A2y%20I%C3%A0%20I%E1%BA%A7n%20cu%E1%BB%91i%20g%E1%BA%B7p%20Tr%E1%BB%8Dng%20tr%C3%AAn%20danh%20ngh%C4%A9a%20ph%C3%B3%20gi%C3%A1m%20%C4%91%E1%BB%91c%20S%E1%BB%9F%20C%C3%B4ng%20an%20H%E1%BA%A3i%20Ph%C3%B2ng)

<https://www.baogiaothong.vn/cuc-pho-cuc-can-hat-duong-tu-trong-ra-tu-chua-benh-cuu-nguoi-d498079.html>

[http://nguyenhuythiep.free.fr/giangluoi/NGUYENBAO.html#:~:text=Nguy%E1%BB%85n%20B%E1%BA%A3o%20Sinh%2C%20sinh%20n%C4%83m,%C4%90%E1%BB%8Bnh%20\(ng%C3%B5%20B%E1%BA%A3o%20Sinh\).](http://nguyenhuythiep.free.fr/giangluoi/NGUYENBAO.html#:~:text=Nguy%E1%BB%85n%20B%E1%BA%A3o%20Sinh%2C%20sinh%20n%C4%83m,%C4%90%E1%BB%8Bnh%20(ng%C3%B5%20B%E1%BA%A3o%20Sinh).)

<https://baophapluat.vn/ban-linh-duong-tu-trong-khong-so-di-tu-cong-khai-nhan-ti-nh-nhan-post178324.html>

Các quan mê phim Tàu, biến phim thành thật!

Capture à partir de :[baotiengdan](https://www.baotiengdan.com)

Chu Mộng Long

19-8-2023

Đọc bài [Thái Hạo phân tích về nhà thơ Bảo Sinh trong Bát phổ Hải Phòng](#), tôi thấy anh ta đúng. Cũng như tôi bình về Bảo Sinh, dù nỗ lực viết ra sự thật, nhưng không phong “thánh tử vì đạo” như đám “sĩ phu Bắc Hà” ngợi ca.

Bảo Sinh hồn nhiên kể, ở tâm thế như là đám trí thức, văn nghệ sĩ hiện nay, gì cũng khoe. Được mời, được ngồi ăn nhậu với quan chức là khoe, khoe toe loe toét loét ra, như là một niềm vinh hạnh. Sự khoe ấy còn có cả hàm ý đe dọa thiên hạ, rằng chúng mày biết bố tao là ai không?

Các bạn khoan đánh, khoan chửi Bảo Sinh mà nên khuyến khích đã. Cụ mà không còn hồn nhiên thì mọi sự thật bị giấu nhẹm hoặc bị che đậy bằng đủ thứ nhân danh.

Thực chất cái tư cách “dị nhân” đám “sĩ phu Bắc Hà” phong cho cụ Bảo Sinh (bây giờ phong thành “thánh nhân” luôn!) chẳng khác cái dị hợm của bọn sĩ phu mà ngày nào ta cũng thấy nhan nhản trên mạng. Bảo Sinh chỉ hơn đám sĩ phu ấy ở chỗ đám khoe luôn cả trò tay móc bướm, miệng làm thơ mà không thấy dị!

Cái hơn người nữa ở Bảo Sinh là ông có lối kể hồn nhiên, thông minh chứ không khoe một cách ngu ngu như đám trí thức háo danh, háms lợi.

Bài này tôi nói thêm, ở một góc cạnh khác, về phía các quan thời nay. Xâu kết từ vụ Khánh Trắng, Năm Cam, Dung Hà đến Dương Tự Trọng, phải nói một điều, rằng các quan ta rất mê phim Tàu, nhưng là cái mê của bọn trẻ trâu muốn thành giang hồ nghĩa hiệp.

Xem các vụ Khánh Trắng, Năm Cam, Dung Hà,... đặc biệt là Dương Tự Trọng trong Bát phố Hải Phòng, cứ như là xem loạt phim Bến Thượng Hải. Trên ông trùm giang hồ có ông trùm to hơn ở ngay trong chính quyền. Bến Thượng Hải xưa và bây giờ là đất cảng ở An Nam diễn ra những phi vụ làm ăn phi pháp, những cuộc chém giết đẫm máu. Những phi vụ làm ăn và những cuộc chém giết với thảm họa đầu rơi máu chảy cho dân ấy đã nuôi những ông trùm giang hồ, rồi những ông trùm giang hồ nuôi các ông trùm trong chính quyền.

Khác là ở đất cảng xứ An Nam, các ông trùm nuôi luôn một đám văn nghệ sĩ bùng bô và đám văn nghệ sĩ ấy xem đó như là một niềm vinh hạnh. Một xã hội đỏ và đen lẫn lộn, rồi tưng phèo. Trùm giang hồ trong chính quyền thành “anh hùng nghĩa hiệp” và đám trí thức văn nghệ sĩ chỉ biết làm nghề múa hát ngợi ca “anh hùng nghĩa hiệp” của chúng!

Có người cho biết Bát phố Hải Phòng đã xuất bản chính thức? Có lẽ cơ quan quản lý xuất bản muốn trẻ em học tập và làm theo tấm gương các nhân vật được “phong thần”, “phong thánh” trong câu chuyện đó? Thảo nào tội phạm mọc ra như nấm, từ đường phố đến chui sâu trong chính quyền!

Tôi chỉ muốn nhắc, rằng loạt phim Bến Thượng Hải của Tàu chỉ là hư cấu để bôi đen cuộc sống Thượng Hải lúc giao thời đỏ đen lẫn lộn. Các quan và văn nghệ sĩ An Nam tưởng thật nên biến hư cấu thành hiện thực, mà lại là thứ hiện thực đen được bôi đỏ lên để ngợi ca mới tởm lợm. Tởm lợm như nhìn một đám mặc cổ còn nhưng môi đen hoe nhoét màu đỏ của đàn bà những ngày kiêng cử!

[Sống không hèn](#)

Capture à partir de : [baotienngdan](#)

[Thái Hạo](#)

12-8-2023

Ông Dương Tự Trọng (trái) và ông Nguyễn Việt Chiến. Ảnh: FB Nguyễn Việt Chiến

Hôm qua, nhà thơ Nguyễn Việt Chiến đã đăng tải bài thơ “**Sống không hèn**”, viết ca ngợi Dương Tự Trọng giữa lúc dư luận cả nước đang nín thở trước tính mạng Nguyễn Văn Chưởng ngàn cân treo sợi tóc.

Không bàn về động cơ của ông, vì thực ra ai cũng có quyền tin và yêu theo cách của riêng mình, nhưng tôi vẫn cố đọc để hiểu nội dung của cái gọi là “không hèn” mà nhà báo – nhà thơ Nguyễn Việt Chiến đã dành cho một nhân vật đã đóng vai trò chủ chốt trong số phận bi thương của Chưởng.

Ông viết: “Sau tám năm hoạn nạn/ Sống không hèn/ Giờ Trọng trở về chăm sóc mẹ già”. Nhà thơ Nguyễn Việt Chiến gọi việc Dương Tự Trọng, lúc đó là PGĐ Công an Hải Phòng, **tổ chức cho anh trai mình là Dương Chí Dũng bỏ trốn** rồi bị kết án 8 năm tù là “hoạn nạn”.

Nên nhớ, Dương Chí Dũng là một nhân vật phạm tội đặc biệt nghiêm trọng trong vụ án Vinalines mà sau đó đã bị tuyên tử hình, vì đã mua ụ nổi là “đồng sắt sắt vụn” để được lại quả, gây thiệt hại cho tiền thuế dân đến 360 tỉ đồng. Sử dụng quyền lực để vạch ra và thực hiện kế

hoạch đưa một tội phạm đi trốn, đó là dung túng và tiếp tay cho cái ác, sao lại gọi là “hoạn nạn”? Phải là khốn nạn chứ? Dung túng, bao che cho gia đình mình mà phản bội lại lợi ích quốc gia, phản bội lại nhân dân thì đó là kẻ ti tiện, sao lại có thể nói là “sống không hèn”?

Đọc tiếp để cố tìm cái “không hèn” ở Dương Tự Trọng mà nhà thơ Nguyễn Việt Chiến ca ngợi. Ông viết: “Nếu không có tình yêu/ Chúng ta còn có lý do gì/ Để sống không hèn”. À, thì ra cái “không hèn” ấy chính là “tình yêu”. Hãy xem Dương Tự Trọng yêu những gì. Đó là “tình yêu cuộc sống, tình yêu con người, tình gia đình và bè bạn, tình yêu lúa đôi”. Đặc biệt, nhà thơ Nguyễn Việt Chiến nhấn mạnh: “Và dám yêu những người đàn bà”.

Tôi không tìm được mối liên hệ nào giữa “tình yêu” với cái “không hèn” cả. Tình yêu có thể làm người ta trở nên cao thượng, nhưng cũng có khi chỉ khiến kẻ ấy trở nên đê hèn, nhất là khi đó là thứ tình yêu chỉ lo vun vén cho người nhà, cho tình nhân, cho phe nhóm.

Quan sát thế giới loài vật sẽ hiểu được cái gì là tình yêu nơi con người. Yêu người cùng huyết thống đó là một thứ bản năng không cần dạy dỗ mà bất cứ loài vật nào cũng có, thậm chí mãnh liệt không thua kém loài người. Đó là cái do trời phú, là cái được thiên nhiên lập trình. Nó không xấu cũng không tốt, nó đơn giản chỉ là bản năng. Nhưng, để yêu được người dung, yêu kẻ xa lạ, biết chăm sóc, lo lắng, bảo vệ cho những người không máu mủ ruột rà, đó mới là điều phải học. Và chính nó mới định danh con người trong bản đồ của muôn loài.

Chăm sóc con mình là lẽ tự nhiên, chăm sóc con người mới là bác ái. Yêu người nhà chỉ cần bản năng là đủ, yêu thiên hạ cần phải có lòng nhân ái. Tôi không biết Dương Tự Trọng đã yêu những người khốn khổ như thế nào, mới chỉ được thấy ông yêu gia đình và phe nhóm của mình.

Lại nữa, yêu con người nói chung cũng chưa phải là điều gì quá ghê gớm, vì loài vật cũng có tình đồng loại. Ai yêu được người dung đã là điều đáng quý, nhưng yêu được sự thật, công lý, và yêu được lẽ phải, đó mới là người cao thượng.

Yêu sự thật sẽ không bao che, yêu công lý sẽ không dung túng, yêu lẽ phải sẽ không hại người. Chỉ có tình yêu ấy mới mang lại công bằng và hạnh phúc cho mọi người; bằng không, họ sẽ vì người này mà hại kẻ khác, vì một người mà hại muôn người. Không yêu được Lẽ Phải

thì thực ra mọi thứ “tình yêu” mà nhà thơ Nguyễn Việt Chiến ca ngợi chỉ là thứ luyến ái có điều kiện: lợi ích cá nhân.

Khi người ta chỉ yêu những gì có lợi cho mình mà sẵn sàng chà đạp lên lẽ phải, chà đạp lên người khác, thì sao có thể gọi là “không hèn”?

Yêu cốt nhục là bản năng, yêu đồng loại là nhân tính, yêu lẽ phải là người đại dũng. Không có hai cái tình yêu sau cùng, sao có thể gọi là “không hèn”?

Tôi mong nhà thơ Nguyễn Việt Chiến, bằng “tình yêu bạn bè” của mình với Dương Tự Trọng, hãy đánh thức trong ông ấy tình yêu con người và lẽ phải, thôi thúc ông ấy lên tiếng nói ra sự thật, để thật sự trở nên “không hèn”, mà tự cứu chuộc chính mình và đồng loại đang trong cơn hiểm nạn.

[Nghĩa khí Dương Tự Trọng](#)

Capture à partir de : [baotienngdan](#)

[Chu Mộng Long](#)

6-8-2023

Dương Tự Trọng nổi danh trong vụ án giải cứu cho anh trai Dương Chí Dũng. Khi ra toà, nhiều nhân vật có máu mặt, kéo theo cả nhà văn, nhà thơ ngợi ca Dương Tự Trọng “nghĩa khí” và viết tâm thư xin toà giảm án cho người hùng, thi nhân đất cảng.

Giang hồ còn đồn, cựu Phó Giám đốc công an Hải Phòng, Thủ trưởng cơ quan điều tra hình sự Dương Tự Trọng không chỉ có “nghĩa khí” với anh trai của mình mà còn rất có “nghĩa khí” với các băng nhóm giang hồ đất cảng. Trong vụ án giải cứu cho anh trai của mình, Dương Tự Trọng có nhờ đến 3 đàn em trong giới giang hồ giúp sức. Phải rất nặng ân tình với giang hồ, giang hồ mới có hành vi nghĩa hiệp, sẵn sàng xả thân như vậy.

Dương Tự Trọng (trái) và anh trai Dương Chí Dũng. Ảnh trên mạng

Được biết sau khi ra tù, Dương Tự Trọng lại hành hiệp cứu người bằng nghề thầy thuốc. Mấy hôm nay, trước cuộc hành hình tử tù Nguyễn Văn Chưởng, cái tên Dương Tự Trọng lại trôi nổi trên mạng. Một số người kêu gọi anh hùng, nhà thơ, thầy thuốc Dương Tự Trọng hãy đứng ra giải oan và cứu tính mạng cho chàng trai mới chỉ 30 xuân xanh.

Nguyễn Văn Chưởng oan hay không oan, là người điều tra vụ án, Dương Tự Trọng biết rõ hơn cả. Tôi tin dân mạng cùng nhau kêu gọi hay tác động đến Dương Tự Trọng có tác dụng hơn cả vạn người đang âm ỉ nhắn tin hay viết thư cho Chủ tịch nước.

Nếu khi đó vì thành tích, vì để được phong anh hùng và để được thăng chức Phó Giám đốc, thậm chí vì nghĩa khí muốn cứu một anh em giang hồ nào đó phạm tội giết người, buộc phải đem Nguyễn Văn Chưởng ra thế mạng thì cũng đã đến lúc anh nên nói ra sự thật. Đó mới là người anh hùng có nghĩa khí thật sự, đáng trân trọng và ngưỡng mộ.

Bài liên quan: [Dương Tự Trọng 18 năm tù, khởi tố vụ án lộ bí mật nhà nước](#) — [Dương Tự Trọng được giảm án còn 16 năm tù giam](#) (TT). — [Gặp lại “kẻ tội đồ” khắc tinh với tội phạm Dương Tự Trọng](#) (TTTTĐ). — [“Bản lĩnh” Dương Tự Trọng: không sợ đi tù, công khai nhận tình nhân](#) (PLVN). — [Cục phó cục Cảnh sát Dương Tự Trọng ra tù chữa bệnh cứu người](#) (GT).

Cận cảnh biệt thự, nhà ở Dương Tự Trọng, Dương Chí Dũng ngày Tết

18:06 03/02/2014

Capture à partir de : [vietq](#)

PV tìm đến nhà Dương Chí Dũng ở số 2 ngõ 26 Nguyễn Hồng (Hà Nội), không khí tết tràn ngập con ngõ, song ngôi nhà ấy cửa đóng then cài, bụi phủ dày...

- [Tập đoàn Van Thinh Phát liên quan Dương Chí Dũng như thế nào?](#)
- [Hai anh em Dương Chí Dũng, Dương Tự Trọng: Mỗi người một vẻ!](#)
- [Anh em Dương Chí Dũng ngồi tù: Hé lộ cuộc sống bồ nhí, con riêng](#)
- [Viện kiểm sát tối cao có vai trò như thế nào trong đại án Dương Chí Dũng?](#)
- [Chuyện chưa kể về hai anh em Dương Chí Dũng](#)
- [Những điều chưa biết về Dương Chí Dũng](#)
- [Những người đau đớn nhất trong gia đình Dương Chí Dũng](#)

Vụ án Dương Chí Dũng (cựu Cục trưởng Cục Hàng hải, cựu Chủ tịch Hội đồng thành viên Tổng công ty Hàng hải Việt Nam - Vinalines) được coi là đại án tham nhũng trong năm 2013. Sau khi vụ việc được phanh phui, cơ quan điều tra phát hiện một trong những số tiền tham ô được, ông Dương Chí Dũng dùng vào việc mua biệt thự, tậu nhà sang...

Nhà vợ cửa đóng then cài, bụi phủ dày...

Sáng mùng 4 Tết, PV dạo một vòng Hà Nội, tìm đến những "tòa" bất động sản tiếng tăm của ông Dương Chí Dũng. Ghi nhận tại ngôi nhà số 2, ngõ 26, đường Nguyễn Hồng, quận Đống Đa, Hà Nội - nơi sinh sống của vợ chồng ông Dũng và 3 con gái cho thấy, căn nhà được thiết kế trang nhã, tinh tế với màu vàng nhạt dễ chịu và khá rộng rãi nhìn từ bên ngoài.

Theo nhiều người dân nơi đây, khi ông Dương Chí Dũng chưa bị bắt thì ngôi nhà lúc nào cũng bật đèn sáng choang các tầng, kẻ ra người vào tấp nập, phần lớn là đến bằng ô tô. Từ ngày ông Dương Chí Dũng bị công an điều tra, truy nã, bắt giam, rồi hàng loạt anh em trong gia đình cũng vướng vào vòng lao lý thì cuộc sống của những người trong ngôi nhà này có sự đảo lộn rõ rệt, bà Phạm Thị Mai Phương - vợ Dương Chí Dũng sống khép kín, người ra kẻ vào thưa vắng dần...

Còn hôm nay (mùng 4 Tết), dù không khí tết vẫn tràn ngập con ngõ, nhà nhà trang hoàng, có đào, có quất, có mai vàng... thì ngôi nhà số 2 đó vẫn cửa đóng then cài, quan sát kỹ thì cho cảm nhận không có vẻ gì có người ở, chăm chút hay dọn dẹp, bụi phủ dày. Trên ban công tầng 2, 3 hoang lạnh... Điều này hợp lý thôi vì sau khi vụ án được phanh phui, nhà của vợ chồng Dương Chí Dũng đã được cơ quan điều tra tiến hành kê biên tài sản.

Nhà bỏ vẫn hoành... nhưng bỏ phải ra đường

Trong vụ đại án vừa xét xử, theo cơ quan điều tra, ông Dương Chí Dũng đã dùng tiền tham nhũng mua cho bỏ nhí 2 căn biệt thự sang trọng bậc nhất Hà Nội. Một căn tại tầng 29 tháp B tòa nhà Skycity (số

88, Láng Hạ, Hà Nội) và một căn tại tòa nhà Pacific (số 83B Lý Thường Kiệt, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội).

Căn hộ tại Skycity nằm trong tổ hợp các căn hộ cao cấp, văn phòng cho thuê, cửa hàng bán lẻ... được bố trí giữa các khuôn viên, tách biệt hẳn với phố xá náo nhiệt bên ngoài; có diện tích từ 100 đến 172 m², được thiết kế view toàn thành phố tuyệt đẹp. Vào thời sốt bất động sản, các căn hộ ở đây từng được rao bán với giá khởi điểm gần 2.000 USD/m² tương đương 3-5 tỷ đồng/căn.

Nhà ở Dương Tự Trọng ở Hải Phòng

Căn hộ thứ 2 mà ông Dương Chí Dũng mua cho bồ nhí ở phòng số 10, tầng 8 của tòa nhà Pacific Place, số 83B Lý Thường Kiệt. Đây là tòa nhà chung cư, văn phòng cao cấp, được xếp vào hàng xa hoa với giá mỗi m² lên tới 4.000 USD. Mỗi căn hộ có giá từ 4-6 tỷ đồng. Tòa nhà này cao 19 tầng được thiết kế theo tiêu chuẩn quốc tế, cũng là tòa nhà đầu tiên tại Hà Nội có khu để xe rộng rãi với 5 tầng hầm.

Theo nhân viên bảo vệ hai tòa nhà trên, căn hộ của bồ nhí Dương Chí Dũng đã đóng cửa từ nhiều tháng nay. Trước đây, nhân viên bảo vệ có bắt gặp một phụ nữ thường xuyên ra vào căn hộ nhưng do cấu trúc tòa nhà là những căn hộ khép kín nên cuộc sống riêng tư của các chủ hộ không ai nắm được.

Bà Mai Phương biết rõ chồng có bồ nhí và mua nhà cho người tình. Hiện, chung số phận ngôi nhà của vợ chồng Dũng ở số 2, ngõ 26 đường Nguyễn Hồng, sau khi những việc làm phi pháp của cựu Cục trưởng Cục Hàng hải bị phát hiện, cơ quan điều tra xác định, căn hộ Skycity và tại Pacific Place mặc dù do bà Ph.T.T. đứng tên nhưng thực chất lại là tiền của ông Dương Chí Dũng. Cả 2 căn hộ cao cấp này đều bị kê biên.

Trong vụ án Dương Chí Dũng, 2 căn biệt thự khác cũng bị đưa vào tầm ngắm của dư luận, đó là: căn biệt thự của người em trai Dương Tự Trọng sống cùng bố mẹ ở Hải Phòng và căn nhà cao tầng rộng rãi của bạn gái Dương Tự Trọng tọa lạc trên một con ngõ "siêu Vip" của quận Cầu Giấy (Hà Nội).

Nhà riêng của Dương Tự Trọng nằm tại khu Phú Hải, phường Anh Dũng, quận Dương Kinh, TP Hải Phòng là một căn biệt thự khang trang và rộng rãi, với cánh cổng sắt có hoa văn trang trí đẹp mắt. Ngoài cổng có tấm biển đề rõ tên bố mẹ Dương Tự Trọng dưới số nhà 42: Ông Dương Khắc Thụ, bà Trần Thị Hương.

Nhà bạn gái Dương Tự Trọng nằm tại quận Cầu Giấy là một căn nhà nguy nga bề thế, cửa đóng then cài kỹ lưỡng.

Theo Kienthuc

[Trọn bộ 5 biệt thự, căn hộ cao cấp của nhà Dương Chí Dũng](#)

23/01/2014 09:45

Capture à partir de : [Soha](#)

Sau khi Dương Chí Dũng bị bắt, em trai Dương Tự Trọng bị bắt theo, toàn bộ việc làm ăn phi pháp của vị quan đầu ngành ngành Hàng hải dần được phơi ra ánh sáng.

- ["Dương Tự Trọng khuyên anh bỏ trốn là mù quáng"](#)
- ["Phương án tối ưu" của Dương Tự Trọng giúp Dương Chí Dũng](#)
- ['Ông anh' vụ Dương Tự Trọng: 'Vài hôm nữa mọi việc sẽ rõ'](#)
- [Dương Tự Trọng: Ở trong tù an toàn hơn!](#)
- [Dương Tự Trọng mặc áo Black Flag: Chiếc áo không làm nên thầy tu?](#)
- [Dương Tự Trọng vẫn chưa hết tội](#)
- [Những hình ảnh "đắt giá" về cuộc đời Dương Tự Trọng](#)

Bên cạnh vụ tham ô hàng triệu đô la cùng các phi vụ hối lộ, làm ăn phi pháp, dư luận cũng được chứng kiến cuộc sống sung túc, giàu có của gia đình danh giá bậc nhất Hải Phòng này.

Lần lượt 6 ngôi biệt thự, căn hộ hạng sang bị đưa vào tầm ngắm của dư luận, bao gồm biệt thự của [Dương Tự Trọng](#) sống cùng bố mẹ tại Hải Phòng; căn nhà 3 tầng lầu trong con ngõ rộng rãi trên phố Nguyễn Hồng (Hà Nội) của vợ chồng [Dương Chí Dũng](#); 2 căn hộ hạng sang của bồ nhí [Dương Chí Dũng](#) tại tòa nhà có vị trí đẹp nhất nhì Hà Nội Pacific và căn nhà cao tầng rộng rãi của bạn gái [Dương Tự Trọng](#) cũng tọa lạc trên một con ngõ "siêu Vip" của quận Cầu Giấy.

Trước khi bị phát hiện tham ô và phải đứng trước vành móng ngựa, hàng xóm nhà [Dương Chí Dũng](#) hầu như không biết ông làm gì cụ thể, chỉ biết là một quan to.

[Dương Chí Dũng](#), nguyên Chủ tịch Hội đồng Thành viên Tổng công ty Hàng hải Việt Nam (Vinalines), nguyên cục trưởng cục Hàng hải Việt Nam. Còn [Dương Tư Trọng](#), nguyên Phó Giám đốc Công an Tp.Hải Phòng. Với những chức vụ “to” như vậy, cũng không có gì khó hiểu khi gia đình Dương Chí Dũng chỉ ... chọn biệt thự, nhà lầu hoặc căn hộ hạng sang cao cấp để sống.

Dưới đây là trọn bộ khối biệt thự, căn hộ hoành tráng của gia đình, anh em nhà Dương Chí Dũng:

Nhà Dương Chí Dũng trên đường Nguyễn Hồng, Hà Nội

Nhà vợ chồng Dương Chí Dũng sống cùng các con gái nằm ở một con ngõ lớn, rộng rãi, yên tĩnh trên phố Nguyễn Hồng, quận Đống Đa, Hà Nội. Căn nhà được thiết kế trang nhã, tinh tế với màu vàng nhạt dễ chịu và khá là rộng rãi nhìn từ bên ngoài.

Nhà riêng của Dương Tự Trọng tại Hải Phòng

Nhà riêng của [Dương Tự Trọng](#) nằm tại khu Phú Hải, phường Anh Dũng, quận Dương Kinh, Tp.Hải Phòng. là một căn biệt thự khang trang và khá lớn, rộng rãi, với cánh cổng sắt có hoa văn trang trí đẹp mắt.

Ngoài cổng có tấm biển đề rõ tên bố mẹ Dương Tự Trọng dưới số nhà 42: Ông Dương Khắc Thụ, bà Trần Thị Hương.

Nhà của bồ nhí Dương Chí Dũng – 2 căn hộ cao cấp

Dương Chí Dũng đã sử dụng một phần số tiền tham ô để mua tặng cho bồ nhí, vốn là một tiếp viên nhà hàng, tên Ph.T.T 2 căn hộ chung cư: một căn tại tầng 29 tháp B tòa nhà Skycity, Láng Hạ, Hà Nội; một

căn tại tòa nhà Pacific, Lý Thường Kiệt, Hà Nội. Mỗi căn hộ này có giá từ 4-6 tỷ đồng.

Sau này, vì là tiền tham ô nên đến khi Dương Chí Dũng bị bắt, hai căn hộ này cũng bị kê biên.

Nhà bạn gái Dương Tự Trọng

Từ năm 2002, ông Trọng có quen biết với chị Hoàng Kim N. khi chị này đang là sinh viên Trường ĐH Hàng hải Hải Phòng. Hai bên đã có một quá trình đi lại với nhau và nảy sinh tình cảm. Sau khi chị Hoàng Kim N. về Hà Nội làm ăn, trú tại quận Cầu Giấy thì chị N. có thai, rồi sinh hạ 2 người con.

Để phục vụ mục đích làm giấy khai sinh cho con người phụ nữ này, vào tháng 4/2012 ông Trọng đã chỉ đạo cấp dưới làm cho mình 2 CMND mà không báo cáo lãnh đạo Công an TP Hải Phòng. Sau khi hoàn thiện hai CMND này, ông Trọng đã đưa cho chị N. để làm khai sinh cho hai người con của chị.

Nhà của chị N tại Cầu Giầy là một căn nhà nguy nga bề thế, cửa đóng then cài kỹ lưỡng. Một số người dân cho biết chị N sống khá khép kín, ít quan hệ giao tiếp với hàng xóm thân gần.

theo **Người đưa tin**

